

บทนำ
นกออมควีน

ผัดคาค

เตาทางยาก

เหมือนละครรสชาติเข้มข้นที่คาคคะเนตอนจบไม่ได้ กับดาวไปปริตตี อดีตหม่อมเจ้าหญิงผะดาศไม่อำแขนรับ ยอมให้เจ้าหล่อนเป็นภรรยาของดอกเตอร์แฝดพี่ได้ง่ายๆ 'ศกุนตลา' เลยพานลำพองใจ เธอเป็นถึงดาราดิกรีนางเอกคงไม่ถูกรังเกียจตั้งแต่ ยอมให้เธอครองคู่กับนักดนตรีแฝดน้อง หมายถึงตำแหน่งสะใภ้เล็กคงเป็นของเธอแน่

ครั้นเกิดจังหวะสบเหมาะ หญิงชรามาตรวจตราร้านอาหารที่ท่านเป็นหุ้นส่วน ดาราสาวไม่รอช้า รีบเสนอหน้าสวยๆ เข้าหาอีกฝ่าย อ้างว่าเป็นแฟนคลับรายการแม่ไข่มุก in วังเก่า

สะใภ้ใหญ่ห้องโย้ยมียินดี ไม่ระแคะระคายเลยสักนิดว่าศกุนตลาโกหก แถมยังมีใจช่วยแนะนำ 'ดารานักแสดงคะท่านหญิงยายคุณหงส์หยก ศกุนตลา ใจคะ'

วินาทีนั้นศกุนตลาจำได้ว่าเธอยิ้มหวานประหนึ่งนางสาวสยาม โฉมเอยโฉมงามอร่ามแท้ หวังยิ่งว่าท่านหญิงยายแลแล้วจะละทิ้งแต่ผะดาศไม่ทันทำให้เธออิงด้วยการตอกกลับอย่างเย็นชาหางเมิน

'ขอโทษทีนะ ปกติฉันไม่ค่อยได้ดูละครไทย จะรู้จักเฉพาะเรื่องที่ตั้งมากมาย'

นั่นไม่ต่างอะไรกับการหักหน้า ตอกย้ำมต้อยของศกุนตลา เล่นละครมาก็เรื่องก็แบก ขึ้นชื่อว่าเป็นนางเอกสาวดาว (ไม่) รุ่ง!

'กลับวังกันเถอะแม่ไข่มุก ไกลคลอดแล้วนะลูก'

หญิงชราคงมองออกว่าศกุนตลากำลังมุ่งหาผิว และหลานชายคนเล็กก็เป็นคนที่เจ้าตัวควอยู่ ถึงได้หันเอ่ยกับเมียของหลานคนโตอย่างสนิทชิดเชื้อ ใจแฉ่งให้เธอเห็นความแตกต่าง

'พาหนูมาแบบนี้ตำรวจจะดูเอา'

ทั้งเอ็นดูและพะเน้าพะนอพรหมภานักหนา เออะก็แม่ไข่มุก คนโปรดของยาย ยายว่าอย่างนั้น ยายว่าอย่างนี้ สองมาตรฐานสันดี!

แต่จะให้ทอดใจเลยก็ใช่เรื่อง หลานชายของอีกฝ่ายช่างครบเครื่อง ศกุนตลาสู้อุตสาหไปร่ำเรียนเพียรศึกษา ผากตัวเป็นศิษย์ของโรงเรียนสอนทำอาหารชื่อดัง หากได้เจอท่านหญิงยายอีกครั้ง เธอพร้อมจะถูกท่านทดสอบ จะเอาชนะใจท่านด้วยมีส้มแกงแก้วตา หอมยี่ห่อรสอ่อนแรง

ทว่าจนแล้วจนเล่าก็ไม่เคยได้โชว์ฝีมือตำพริกแกง แถมแฝดน้องมือก็ตารียังเกรเอ้อระเหย ไม่สำเหนียกบ้างเลยว่าศกุนตลาอึดอัดคับข้องแค่ไหน เธอยอมถูกตราหน้าว่าบ้าผู้ชาย หอบเสื้อผ้ามาอาศัยในห้องชุดของเขา เกาะติดเผด็จเกล้าเสมือนเงา แต่นอกจากความสัมพันธ์สองเราจะไม่คืบหน้าแล้ว ยังทำท่าว่าจะถดถอยหลัง

"ตกลงคุณจะทำอย่างไรกับฉัน คุณคิดจะจริงจังกับฉันบ้างไหมคะ เราก็คบกันมานานแล้วนะ"

รู้ว่าจะทำให้เขารำคาญ แต่ก็อดถามไม่ได้ ศกุนตลาเบือจะต่อแหล่ออกสื่อ หลอกหลวงประชาชนว่าเธอกับเขาเป็นเพียงพี่น้องร่วมวงการ

"คุณเรียวย!"

โยยวายเมื่อเผด็จเกล้าปรือตาจะหลับต่อ เหมือนคำถามของเธอไม่มีค่าอะไร รางสูงอ่อนจ้อนพลิกตัวนอนตะแคง คอยจะหลบเสียงแจกที่ผ่านมา คงคิดว่าเธอจะกริตร้องหงุดหงิดเหมือนทุกรา

"คุณเรียวย..."

เผด็จเกล้าขานรับอือฮา ก่อนจะต้องไอแค้นๆ เพราะศกุนตลารั้งบ่าให้หันไปหาแล้วพันควนใส่หน้าหลอหลา

"ทำอะไรของคุณ!"

ไม่แฉ่แสดต่อเสียงเข้มของเขา ดาราสาวแสะยะยิ้มหยัน ตาเธอวาวโรจน์ ภายเปลือยล่อนจ้อนอยู่เช่นกัน ออกอวบกระเพื่อมสันต์ด้วยความโกรธ

"คุณเคยบอกฉันว่ายังไงนะ จำได้ไหม"

จำได้หรือเปล่าว่าเคยลั่นวาจาไว้

'เลิกดูตบหูหรั้สักที ถ้าเปรี้ยวปากมากหนัก ก็มาดูต 'ของดี' ของผมดีกว่า'

"ฉันนะ ฉันพยายามเลิก อยากรจะเลิกให้ได้ก็เพราะคุณ"

ยอมทำได้ทุกอย่างเพื่อให้เขาพึงใจ แม้จะทรนทรายลงแดงแคไหนก็ช่างมัน ไม่อยากคืนฟอร์มตามฉายา 'นกออมควัน'
“แต่ถ้าให้ดูของคุณตอนนี้ ฉันขออำปากงับหูหรือแทนละกัน ดูดแล้วมัน ฟินกว่าเยอะ!”

สาวน้อยตาโศก

“โง่งง ฉันทบอกแกแล้วว่าอย่าไปเล่นกับไฟ คุณเรียวยาวไม่ใช่ไปก่อนให้ใครจับง่าย ๆ หรืออะ”

จุกตัวขาเพราะโดนแทงใจดำ ทว่าเห็นแก่ที่ ‘ศรัณย์’ เป็นผู้จัดการยอดเยี่ยม ศกุนตลาจะไม่อารมณ์เสียใส่อีกฝ่าย คาราสาวตักข้าวสวยเข้าปากอย่างกระแทกกระทั้น แม้จะขัดอกขัดใจพฤติกรรมหวงความโสดของเผด็จเกล้า แต่กระนั้นศกุนตลา ก็ขอหลอกตัวเองให้พอ กระชุ่มกระชวย

“ยังเงงเขาก็ต้องรักหงส์บ้างแหละ”

“ให้ฉันทุดตรง ๆ โหม่งละ”

ศกุนตลาสายหน้าหรือ เอามือปิดหูไม่ยอมฟัง รู้แกว่าผู้จัดการกำลังจะดบผัน

“เขาไม่ได้มีใจอะ เขามีอารมณ์ แกไปทอดกายให้เขาเซซมฟรี ๆ นี่ละ เขาคงมองว่าแกง่าย เห็นแกเป็นของตาย”

“หนุงง่ายกับคนที่อยากง่ายอะ เรายอมเพราะเราเล็งแล้วต่างหากว่าจะเอาคนนี้เป็นผัว”

แต่ถ้าทอดกายแล้วจะถูกเขาดูแคลน รู้จั้งแกล้งดัดจริตสะบัดสะบั้งเล่นตัวบ้างก็ดี

“พี่ถือว่าเป็นเรื่องส่วนตัวของแกนะหงส์ แกจะบ้าผู้ชายยังงี้ก็ได้ แต่แกต้องทำงานด้วยอะ”

ศกุนตลาเบ้าปาก ละเหยใจเพราะละครเรื่องใหม่บช้ำซ้าซากจำเจตามเคย

“นางเอกเจ้าน้ำตาอีกละ ให้ผู้จัดการเล่นเองละกัน โง่งง แบบนี้ คนดูด่าระงม”

“ก็รูปลักษณ์แกมันให้นี่ละ แม่นางเอกสาวน้อยตาโศก” ไหนจะผมยวาวหยักศกดำสนิทถึงแผ่นหลัง เรือนร่างออรชรอมบาง ยาม

ศกุนตลาโดนนางร้ายกลั่นแกล้ง พระเอกจุกกระซอกลากถู มันช่างบีบคั้นอารมณ์คนดู

“ก็ใช่ รูปลักษณ์หงส์มันให้ แต่ถ้าบทนางเอกมันโง่งแบบไม่สมเหตุสมผล แทนที่คนจะสงสารเขาจะรำคาญมากกว่า คงมีคนมาตั้งกระทู้ตำหนิพันทิปทุกชั่วโมงเลยละ”

แล้วเวลาออกอากาศก็ไม่รู้เป็นไง เหมือนดวงจะไม่มีโอกาสโคงตั้ง ได้ฉายตรงกับละครของนางเอกซุบ'ตาร์จากอีกช่องทุกที

เส้นทางดวงดาวนี้เต็มไปด้วยขวากหนาม รักลับๆ กับแบบบอยชาววังก็ไม่ชัดเจน เล็งเค็งมาก!

“แก ท่านหญิงมา!”

ผู้จัดการยอดเยี่ยมตาโตตื่นตื่น พยักพเยิดบอกศกุนตลา หุ่นส่วนคนสำคัญปรากฏกายยังร้านอาหารไทยโบราณ พอนางเอกสาวหันไปมองก็ยิ้มย่อง แม้ไซ่มุกของอีกฝ่ายไม่ได้มาด้วย คนข้างกายคือหญิงสูงวัยที่เธอสืบเสาะจากเผด็จเกล้าแล้วว่าเจ้าหลอนเป็นต้นห้องคู่ใจ

“ท่านหญิงยาย สวัสดิ์อะ”

ปรี่ไปทักทายอีกฝ่ายตามเคย คราวก่อนโน้นเธอด้กรออย่างมีแผนการ แต่คราวนี้ได้พบพานกันด้วยความบังเอิญ ไม่น่าฟ้าจะเริ่มเป็นใจ เจ้าที่เจ้าทางของวังเก่าอาจจะอยากเปิดทาง

“เธออีกแล้วหรือ”

“อะ จำหงส์ได้ด้วยหรืออะ” ศกุนตลาฉีกยิ้มตีใจ ก่อนจะหน้าเจื่อนเมื่อคนชราปรายตามอง

“เลิกถือวิสาสะเรียกฉันว่าท่านหญิงยายได้แล้ว”

“ทำไมล่ะคะ ก็เห็นคุณเพิร์ลเขา...”

“เธอไม่ใช่แม่ไซ่มุก”

เสียงเรียบสวนกลับจนศกุนตลาต้องหุบปาก ประจักษ์แล้วว่าผะดาดไซ่มุกวนลึทธิไว้ให้หลานสะใภ้คนโปรด เพราะพรรั้มภาเป็นคณริเริ่มเรียกคนชราเช่นนั้น ต่อให้ผู้ชมในชองยูทูปจะเรียกขานตามกัน แต่กับศกุนตลาคนชราชัดเจนนว่ามิระยะห่าง ผลักไสเธอเป็นคนนอก

“ไปในครวักันเถอะสายหยุด”

หันเอ่ยกับต้นห้องคู่ใจ เมินนางเอกสาวราวกับเธอเป็นอากาศธาตุ ทำเอาศกุนตลาสะอึก อยากจะแต่ดั้นกลางร้านอาหาร ท่านหญิงยายจะรังเกียจเด็ดฉันท้อะไรหนูหนักหนา วังเก่าก็ออกจะโอพารกว้างขวาง รับนกตัวน้อยๆ ไปดูแลอีกสักคน ไม่ได้เลยหรือคะ! หรือคะ! หรือคะ!

คิดจะมีเมตตามกับศกุนตลาบ้างไหม ดาราสาวอาจถามอดีตหม่อมเจ้าหญิงโด้งๆ ไม่ได้ เธออาละวาดพาลลงกับหลานชายของอีกฝ่าย หัวใจเสียงแหลมใส่คนปลายสาย ไม่สนหรือว่าเขากับเพื่อนกำลังวุ่นวายอยู่กับการทำเพลง วงร็อกแห่งยุคเริ่มเตรียมแผนงานสำหรับซิงเกิ้ลใหม่

“ผมก็เคยบอกคุณแล้วว่าผมยังพาคูณเข้าวังไม่ได้”

“เพราะอะไร เพราะยายคุณไม่ชอบฉันใช่ไหม!” ศกุนตลาประทัดประชัน กัดฟันกระอักเพราะความจริงที่เธอเองก็ต้องยอมรับ “เออ ใครจะไปดีเตเหมือนพี่สะใภ้คุณล่ะอะ!”

“อย่าพาดพิงคนอื่น คุณไม่รู้หรือหงส์หยก ว่าน้องเพิร์ลเขาทำอะไรเพื่อครอบครัวผมมาบ้าง”

นัยน์ตาสวยโศกหลุววามเมื่อเขาปกป้องพรรัมภา อารามโกรธแค้นน้อยใจสั่งให้ศกุนตลาหาญกล้า

“ถ้าฉันแย้ง ก็เราก็กินกันเลยเถอะ!”

ส่งคำท้าตัดสินพันธ์์ ใจอาจร่ำร้องเว้าวอน อยากให้เผด็จกลาง้องอน แต่ความเจีบบซึ่งเย็นชาของเขาก็ทำให้ศกุนตลาตระหนักถึงคำตอบโดยที่เขาไม่ต้องบอกอะไร น้ำตาเธอไหลนองอาบแก้ม แม้ไร้เรี่ยวแรงจนแทบทรงตัวไม่ไหว แต่ก็ฝืนสังขารเก็บเสื้อผ้ออกจากห้องชุดของเผด็จเกล้า จะติดปีกโบยบินไปตามทางของตน...

“ฮือ ไอ้มือกีตาร์ชั่ว ไอ้แผ่นดินรก...”

พรั่าเพื่อรำให้กับผู้จัดการ พาตัวเองมาอยู่บ้านของศรันย์ เมาทัวร์น้ำทุกคืนวัน สิบบุหรีให้ปอดพังกันไปข้าง มุ่งมั่นว่าจะตัดขาดกับเผด็จเกล้า พรั่าสวดภาวนา แข่งชกหักกระดูกเขา ขอให้หมดเวรหมดกรรมต่อกัน ไม่คาดสักนิดว่าแรงสปรังจะจะได้ผล ไม่ช้าไม่นานหลังจากสิ้นเยื่อขาดโย เผด็จเกล้าประสบบุติเหตุความจำเสื่อม!

“เรื่องจริงหรือพี่!”

ร่างผอมบางเต็งตัวออกจากเตียงนอน ข่วออกแคว่เขาบาดเจ็บจนต้องพักงาน แต่เพราะผู้จัดการยอดเยี่ยมเป็นเพื่อนกับภรรยาของประธานบริษัท JPK Entertainment เลยพอจะใช้เส้นสายล้วงลึกมาได้

“แกลงจะไปเยี่ยมเขาหน่อยไหมล่ะหงส์”

ศกุนตลาพยักหน้าทั้งความตะลึงงัน ห้วนอยู่เหมือนกันว่าเหตุร้ายของแผ่นดิน้องจะเกิดจากแรงอาฆาตของตน สาวร่างบางตาลีตาเหลือกอาบน้ำแตงตัว หยิบเดรสแค่เข้ามาสวมอย่างว่องไว ตรงดิ่งไปหาคนเจ็บถึงโรงพยาบาล เผด็จเกล้าดูแปลกตาในชุดคนไข้ ผ้าสีขาวพันหัวสะท้อนอาการ

“หงส์หยก”

หญิงสาวขมวดคิ้วงุนงน หันรีหันขวางหาผู้จัดการอีกฝ่ายก็ดันหายหน้า ปล่อยให้เธออยู่กับหนุ่มมือกีตาร์ตามลำพัง

“ไหนพี่แซมบอกว่าคุณความจำเสื่อม” เอียงคอพินิจพิจารณา ประหลาดใจเมื่อเขายิ้มบาง เหมือนไม่เคยมีเรื่องร้ายฉานกัน

“ไม่ได้หายไปทั้งหมดหรือ หายไปแค่บางส่วน”

“บางส่วน?”

“ครับ บางส่วน”

แล้วไ้อ้างส่วนที่วามันหมายถึงส่วนไหน ศกุนตลาก้าวขาเข้าใกล้ พังเขาเอ่ย

“ผมจำได้ว่าผม...ขอเบอร์คุณจากคุณแซม”

ศกุนตลาชะงักงัน นั้นมัน...ย้อนกลับไปปีกว่า ก่อนจะเริ่มคบหา

“หลังจากนั้นผมจำอะไรไม่ได้เลย หัวผมว่างเปล่ามาก”

ชายหนุ่มเอามือกุมศีรษะ ทำที่ตั้งกล่าวชวนให้คนมองสงสาร แวบหนึ่งศกุนตลาเกือบจะใจอ่อนอยู่เหมือนกัน แต่พอนึกถึงวีรกรรมเขาเธอก็แสร้งยิ้มบาง หย่อนกันนั่งบนเตียงคนเจ็บ

“แล้วหมอบอกใหม่ว่าจะจำได้เมื่อไหร่”

“บอกแน่ชัดไม่ได้ อาจต้องใช้เวลสักหนึ่งเดือน สองเดือน สามเดือน ผมก็ไม่รู้เหมือนกัน”

คนฟังวี๊ดว้ายในอก แทบจะโห่ร้องออกมาด้วยความยินดี นี่อาจเป็นนาทีทองให้เธอแก้แค้นแบดบอยชาววัง

“งั้นฉันจะช่วยรื้อฟื้นความทรงจำให้ค่ะ พอลคุณขอเบอร์ฉันจากพี่แซม เราก็กเริ่มคุยกัน คบกัน คุณนะรักฉันหลงฉันมาก”

ทอดเสียงอ่อนสะกดจิตชายหนุ่ม ประสานตาไปรยเสน่ห์ยั่วเขา

“ผมนะหรือรักคุณมาก”

“ใช่ค่ะ คุณบังคับฉัน ขอให้ฉันไปอยู่กับคุณ ดีอะไรพาคฉันเข้าวังเก่า แต่เป็นฉันเองที่ไม่พร้อม”

ไม่ไปแล้วก็ลุ่นระทิก หากชายหนุ่มไม่เชื่อกันเธอจะรีบวิ่งฉิวหนีห่าง

“แล้วตอนนี้เรายังคบกันอยู่ไหม”

“ไม่เชิงค่ะ เราสองคนกำลังอยู่ในช่วง...ห่างกันสักพัก”

“ทำไมถึงห่าง”

“ก็มีเรื่องไม่เข้าใจกันนิดหน่อย ตามประสาคู่รัก”

พูดอย่างไม่กระดากปากเลยแม้แต่น้อย นางเอกสาวรอดูท่าทีของแบดบอยชาววัง เขากระตุกยิ้ม ยังไม่พูดว่าเขื่อน้ำคำเธอไหม สองแขนข้างข้างไปกอดรัดรัดหน้าเนี่ย จมูกซุกใช้ชอกคอ สมองอาจกระทบกระเทือน แต่สัญชาตญาณเห็นเคราะห์ยังทำงานเป็นเลิศ

“อืม ผมว่าผมจำกลิ่นคุณได้นะ” กลิ่นบุหรี่ยางๆ ผสมผสานมากับเนือนาง “ดูเหมือนเราจะเข้ากันได้ดี กล้ามเนื้อมันคุ้นเคยกัน”

ตาคมเป็นประกายแวววาว กระเซ้าว่าเธอคงไม่ใช่แค่นกอมควีน แต่เป็นนกอม...

กรีดตด พูดไม่ได้ ละไว้ในฐานที่เข้าใจ!

เพราะรักทำให้เราโง่

อดีตหม่อมเจ้าหญิงเก็บสีหน้าแทบไม่อยู่เมื่อเปิดประตูห้องคนไข้เข้ามาแล้วพบว่าใครอยู่กับแฝดน้องมือกีตาร์ คนชราขึ้นตัวยืนตรง ขวางหลานสะใภ้คนโปรดไว้ ไม่ยอมให้เหลนจิวชาววังเข้าใกล้ศกุนตลา

“แม่ไข่มุก พาเด็ก ๆ ไปเดินเล่นที่อื่นก่อนนะลูก”

ส่งยิ้มเปี่ยมกรุณาให้พริ้มภา รอจนอีกฝ่ายและคนของวังเก่าพาแฝดชายหญิงตัวน้อยออกห่าง ฝนดาชไม่ค่อยหันมาหาศกุนตลา กับคนเจ็บ ชัดออกชัดใจเหลือประมาณที่เผด็จเกล้าจ้านางเอกสาวได้

“ยังคงกับดาราคนนี้อยู่หรือดาเรียว ขายนึกว่าเลิกกันไปแล้ว อุตสาหัสใจ”

โดนคนชรากระแทกกระเทียบซึ่งหน้า ศกุนตลาอาจสงบเสงี่ยมไม่ได้เถียง ทว่าก็บ่นอุบกับตัวเอง แหม ก็เห็นสละฐานันดร มาแต่งงานกับพ่อค้า ไอ้เราก็นึกว่าจะไม่ถ้อยศถิ์ศักดิ์อะไรแล้วเสียอีก

“ฉันไม่เคยแบ่งชั้นวรรณะกับใคร” หญิงชราหรือตาจืดจ้อง มองออกว่าดาราสาวค่อนข้างอดทนอยู่ “เธอต่างหาก ไม่รู้จริงๆ เหนือใจว่ากลิ่นที่ติดมากับตัวเธอมันไม่ติดต่อเหลนฉัน ถ้าเด็ก ๆ เป็นหอบหืดขึ้นมาเธอจะรับผิดชอบไหม”

นกอคมวันหน้าซา เริ่มสำเหนียกว่าสนใจแต่ตัวเองจนลืมมองโลกรอบด้าน

“ฉันไม่เคยคิดจะยุ่งกับการใช้ชีวิตของใคร เธอจะสูบบุหรี่หนักแค่ไหน มันก็เรื่องของเธอ แต่อย่าเอากลิ่นเหม็น ๆ นั้นมาใกล้เหลนฉัน”

หรือนี่จะเป็นสาเหตุสำคัญทำให้เธอไม่มีสิทธิ์เหยียบย่างเข้าวังเก่า ศกุนตลาอับอายจนไม่กล้าสู้น้ำตาดอดีตหม่อมเจ้าหญิง ซึ่งออกจากห้องคนเจ็บโดยไม่เอ่ยคำลา ไม่เหลือบแลกระทั่งชายหนุ่มที่เธอเพิ่งไปปลดวงว่าเขากับเธอแค่ห่างกัน

ลงบันไดเลื่อนจนถึงชั้นล่าง เห็นอดีตดาวโป้หน้าตาน่ารักคล้ายสาวแดนอาทิตย์อุทัยกำลังหยอกล้อลูกน้อยในรถเข็นเด็ก ศกุนตลาขยับสะทอนใจ ละล้าละลึงจะหลบเลี่ยงอีกฝ่ายแต่ก็ไม่ทันกาล

“คุณหงส์หยกคะ”

เสียงหวานเรียกนางเอกสาว ก่อนจะฝากลูกเล็กไว้กับคนของวังเก่าแล้วเดินตรงมาหากัน

“ยังอยากเป็นหลานสะใภ้ของท่านหญิงยายอยู่หรือเปล่าคะ”

“ท่านหญิงเกลียดฉันเสียขนาดนั้น ถ้าอยากเป็นอยู่ ก็ควายเรียกพี่แล้วละค่ะ!” กระแทกเสียงหงุดหงิด ไม่สนว่าพริ้มภาจะตกใจไหม

“ฉันเข้าใจคุณหงส์หยกนะคะ คุณคิดว่าท่านหญิงยายใจร้ายใช่ไหม”

“แล้วไม่ใช่หรือไง”

“ไม่ใช่เลยคะ ท่านหญิงยายนะ ใจดีมาก ไม่ใช่คนเจ้าชู้เจ้าอย่างด้วย ถ้าท่านเห็นว่าคุณรักพี่เรียจจริง ๆ ละก็ ท่านจัดห้องในวังไว้ให้คุณเลยละ”

ศกุนตลานั้นวุ่นวาย แค้นยิ้มขบขัน “คุณกำลังจะบอกว่า เพราะคุณรักดอกเตอร์วิวจากใจ ท่านหญิงยายก็เลยยอมรับคุณง่าย ๆ นั้นหรือ”

“ค่ะ ขอแค่รักหลานชายของท่านจากใจ ท่านหญิงยายขอแค่นี้เอง”

เกือบจะเยาะหยันคิดสปรกพรว่าพริ้มภาช่างเพ้อฝัน แต่แวตตาของอีกฝ่ายดันสัจจริง ไม่โกหก มันเอ่อล้นด้วยความหวานล้น

“ลูกคุณจะร้องแล้วโน่น”

บอกให้คนเป็นแม่หันไปหาบุตรธิดา แฝดชายหญิงวัยขวบกว่าในรถเข็นเด็กจ้องศกุนตลาเซมิง เหมือนกลัวว่าเธอจะทำอะไรแม่ของพวกเขา

“เรน ไลลา รุจ้ออาหงส์หยกลูก”

ยังมีแม่ใจบอกให้เด็ก ๆ ให้ความเคารพนางเอกสาว เจ้าพวกตัวป่วนอ้อแอ้ต่อต้านอยู่บ้าง ทว่าก็ไม่กล้ารั้งกับพริ้มภา ยกมือรุจ้อไหวศกุนตลา

“เป็นอย่างที่คุณเรียวพูดจริงๆ ด้วยแฮะ”

อดนึกถึงคำเขาไม่ได้ เผด็จเกล้าเคยหลุดปากบอกกัน

‘เจ้าลูกสิงสองจิว แม่พูดอะไรไม่เคยคือ กับผมนี่ไม่ค่อยจะฟัง’

‘ถ้าเป็นอย่างนั้นจริงก็ง่ายเลยนะสิหงส์ แกแค่แสดงให้ท่านหญิงผะตาดไม่เห็นว่าคุณเรียวจากใจ’

เพราะคิดว่าเป็นผลมาจากการที่ตัวเปิดโอกาสให้สองหนุ่มสาวอยู่กันตามลำพัง ยังไม่รู้ว่าดาราสาวไปมดเท็จกับคนเจ็บไว้
ผู้จัดการยอดเยี่ยมถึงได้ตบเข้าฉาด คิดว่าศกุนตลายังมีหวัง

‘ไม่...มันไม่ง่ายเลยพี่’

ศกุนตลาทอดถอนใจ เอนกายพิงพนักโซฟา รักจากใจนั้นง่ายสำหรับพริ้มภา แต่ยากโคตรๆ สำหรับศกุนตลา

‘อย่างที่คุณเคยบอกพี่ พื้นเพของครอบครัวหงส์ที่ต่างจังหวัดก็มีฐานะในระดับหนึ่ง’

ความร่ำรวยอาจเทียบไม่ได้กับเจ้าสัวเกรียง คุณตามหาเศรษฐีของแผ่นดินเกล้า-เผด็จเกล้า แต่ก็มีมากพอจะกันข้อครหา จับ
ผู้ชายเพราะอยากเกาะใครกิน

‘แม่แท้ๆ ของหงส์เขามหาความรัก แต่งงานออกเรือนไปกับผู้ชายที่ฐานะด้อยกว่า’ บิดาของเธอ ‘สุดท้าย พ่อนอกใจแม่’

พาไปลำบากไม่พอ ยังทำให้มารดาเจ็บช้ำ ที่นั่นนี่ตาของศกุนตลาดูโศกเศร้าอาจเป็นเพราะยามตั้งครรภ์มีทุกข์ระทมตลอดเก้า
เดือน

‘อย่าโง่งเหมือนแม่หนูหงส์ อย่าเอาความรักเป็นที่ตั้ง ใจคนนะเปลี่ยนแปลงได้’

คำสอนจากคนเลี้ยงยังสลักตรึงตรา ผังหัวศกุนตลา เธออาจรักเผด็จเกล้าได้ แต่ก็รักตัวเองมากกว่า

‘ยังไงก็เป็นหลานสะใภ้ท่านหญิงยายไม่ได้แล้วละพี่’

รำพึงรำพันทำใจ จะปล่อยมือจากเผด็จเกล้าเสียที ทว่าก็มีเหตุให้นางเอกสาวตั้งตัวจากที่นอนอีกครั้ง เธอเบิกตาโพล่งเพราะสาย
เชิฐเข้าวังเก่าจากพริ้มภา

‘มาเถอะคะคุณหงส์หยก ตอนนี้เรารังกันมากกว่าใครคบกับพี่เรียวอยู่กันเน มีคนอื่นมาแสดงตัวเป็นแฟนพี่เรียวด้วยละ เขาบอก
ว่าพี่เรียวขอเขาแต่งงานแล้ว’

แวบแรกเธอปรี๊ดแตก กังขาวว่าเผด็จเกล้าคบซ้อน มีโลกหลายใบ แวบต่อมาแทบพันไฟกินหัวใครสักคนได้ เมื่อรู้ว่าคนอื่นคนนั้น
คือนางร้ายที่แก๊งเล่นผิดคิว เคยฟาดฝ่ามือบนแก้มเธอซ้ำๆ จนหน้าแดงซ้ำ

‘อย่าไปเชื่อมันนะคะคุณเพิร์ล มันต่อแหละสิ!’

ตักคอไว้ก่อนว่าอีกฝ่ายอาจจะอาศัยจังหวะที่มีมือกีตาร์แบดบอยความจำเสื่อม สร้างเรื่องมาผูกมัด

(ได้ข่าวว่าแกก็ทำ!)

ถึงเธอจะหมดหวังกับการเป็นหลานสะใภ้ของท่านหญิงยาย แต่ถ้าอีนันได้เข้าไปเจ็ดตายอยู่ในวังเก่า หงส์หยกยอมไม่ได้จริงๆ!

ตระหนกอกสันขวัญแขวน ผู้จัดการยอดเยี่ยมคลั่งขมับเวียนหัว ขับรถเข้าอาณาเขตของวังดิษยกุลทั้งความหวุ่นกลัว ปากก็บ่น
ดาราสาวในความดูแลเสียหลายคำ ทำไม่ถึงกล้าหลอกเผด็จเกล้า ล้อเล่นกับความทรงจำ มะรินมะเรื่องชายหนุ่มนี่ออกเดี่ยวได้งานออกกัน
ทั้งคู่

‘ไหนแกว่าจะตัดใจ ถ้าคุณเรียวเขาจำได้ว่าแกกับเขาเลิกกันแล้วแกจะทำยังไง’

‘ก็ถ้าอีนันไม่โผล่มา หงส์ก็กะจะตัดใจอยู่แล้ว พี่เชื่อไหมล่ะว่าไอ้แผ่นดินรกจะขอมันแต่งงาน’

เรียกเขาอย่างนั้นเพราะคับแค้น ช่วงตัดสัมพันธ์ศกุนตลาไม่รู้หรือว่าเขาไปคั่วกับใครบ้าง แต่ที่รู้แน่ๆ คือเขาไม่มีทาง
ตกลงปลงใจกับใคร เผด็จเกล้ากลัวการผูกมัดมากนัก

‘ตอนคบกัน หงส์คือขอเข้าวังตั้งนานไม่เคยได้เข้า แต่พอเลิกกันดันได้เข้าเฉย’

ศกุนตลาเดินเข้ามาด้านในวังเก่า กวาดมองรอบด้านอย่างตื่นเต้น บรรยากาศเป็นไปตามคลิปรายการของพริ้มภา ตัวต่าหนัก
ยังคงความขลังตามแบบฉบับไทยโบราณและความสมัยใหม่อย่างไทยประยุกต์ เพลินกับความงามได้เพียงครู่สายตาก็สะดุดที่ตุ๊กตณี

‘แหม อินกับบทบาทเธอจะคลาวเดีย ถึงได้เข้าวังมาเล่นเป็นนางร้ายให้ใครๆ ดู’

ออกปากแตกตื่นสาวลูกครึ่ง เจ้าหล่อนนั่งเอี่ยมเพี้ยมบนจิมบั้นแจ้อยู่ในห้องรับแขก ร่ายล้อมด้วย ‘ใครๆ’ ที่ต่างก็หวงใยเผด็จ
เกล้า

‘แล้วเธอละหงส์หยก มาทำไม เธอกับคุณเรียวเลิกกันแล้ว ฉันทู’

‘รู้ไม่จริงนะสิ เราแค่ห่างกันละ’ ศกุนตลาลอยหน้าลอยตาเหยีย เอ่ยยกย่อนอีกฝ่าย ‘เธอนั้นแหละ คบกับคุณเรียวตอนไหน เดือน
ก่อนยังไม่กับช่างแต่งหน้ากองถ่ายอยู่เลยว่กำลังคบกับไอ้โซ่ประเทศลาวอยู่’

จัดข้อมูลฝ่ายตัวมาสู้ หากตัวเธอไม่ได้เขา อีนี่ก็ไม่มีสิทธิ์ได้!

“คุณนางร้าย ผมว่าคุณโกหกนะครับ”

สองสาวหันไปมองชายที่เหมือนนักดนตรีหนุ่มทุกกระเบียดนิ้ว ดอกเตอร์ริวดูนิ่งขมิ้นจนพวกเธอชักหวาด ไม่กล้าออกฤทธิ์ออกเดช เกรงว่าพ่อคนฉลาดจะจับผิด

“ผมมั่นใจว่าเรี่ยยังไม่เคยขอคุณแต่งงาน”

“ทำไมดอกเตอร์ถึงมั่นใจคะ”

“เราเป็นแฝดกันนะ น้องผมจะขอใครแต่งงาน คุณคิดว่าเขาจะไม่พูดกับผมเลยเหรอ” แผลที่ตอกกลับนิ่งๆ ใช้สายตาคมกล้าขู่มองสองสาว “ผมไม่ทราบว่าคุณไปรู้มาจากใครว่าน้องชายผมความจำเสื่อม แต่คุณจะมาขโมยข้อมูลเท็จใส่หัวเขา หาประโยชน์จากการบาดเจ็บของเขาไม่ได้”

สะอึกกันทั้งนางเอกนางร้าย สาวลูกครึ่งเรียกร้องความเป็นธรรมชาติ

“แล้วหงส์หยกล่ะคะ ดอกเตอร์มั่นใจหรือว่าหงส์หยกกับคุณเรี่ยແຕ່ห่างกัน”

ศกุนตลาปล้นขลุ่ยขลุ่ย เหงื่อแตกกตัดจนเกือบจะสารภาพความจริง แต่โชคดีที่เสียงของหญิงสูงวัยช่วยชีวิตไว้ ต้นห้องคูใจของผะดาดไม่ยิ้มเจื่อนๆ ให้เจ้านาย

“ท่านหญิงคะ คุณเรี่ยเขา...”

“มีอะไรสายหยุด”

“คือว่าคุณเรี่ยเขา อยากเจอคุณหงส์หยกคะ”

ศกุนตลาตาโต ไม่อยากจะเชื่อหู อติตม่อมเจ้าหญิงอาจไม่พอใจ แต่ก็จำต้องเห็นแก่หลานชาย กลั้นใจอนุญาตให้สายหยุดพาแม่หม่อมควนไปหาคนเจ็บ

“ส่วนเธอ แม่นางร้าย เธอยังไปไหนไม่ได้!”

เสียววบแทนสาวลูกครึ่ง ศกุนตลารับก้าวอาดๆ ก่อนที่ตัวจะโดนหางเลขไปด้วย ทว่าก็อวยพรขอให้เจ้าที่เจ้าทางไม่ช่วยอีกฝ่าย แล้วส่งพลังมาสนับสนุนตัวเอง ไม่นานที่สะกดจิตเผด็จเกล้าอาจได้ผล ชายหนุ่มคิดจริงๆ ไซ้ใหม่ว่าเขารักเธอมาก

“คุณเรี่ย”

ส่งเสียงแสดงตนให้เขารับรู้ คุณต้นห้องอยู่ดูเชิง ทว่าก็ไม่กันท่าสักเท่าไร คงเห็นแก่สุขภาพร่างกายของเผด็จเกล้าเช่นกัน

“หงส์หยก ทำไมคุณไม่มาหาผมอีก”

นักดนตรีหนุ่มตัดพ้อถึงห้วงยามขณะยังอยู่ในโรงพยาบาล มือตั้งแขนสลักเสลาอย่างเร็ววอน

“ก็ย้ายคุณเกลียดฉัน”

“คุณยายไม่ได้เกลียดคุณ ท่านไม่ชอบกลิ่นบุหรี ท่านห่วงเด็กๆ”

ศกุนตลาแม่ปาก ยังเก้อกระดากอยู่เลยที่เธอช่างเลินเล่อ ควนที่ติดตัวเธอจะเป็นภัยต่อเจ้าตัวเล็กของวังเก่า

“ตลอดเวลาที่เราคบกัน ผมเคยขอให้คุณเลิกบุหรีไหม”

“เคย”

“แล้วทำไมไม่เลิก”

“ถ้าฉันขอให้คุณเลิกเจ้าชู้ คุณเลิกไหมล่ะ”

ทำส่งๆ ไปอย่างนั้น ทว่าก็ต้องอึ้งงัน เมื่อคนความจำเสื่อมตอบทันที

“เลิก”

น้ำเสียงก็ช่างหนักแน่นจนเธอเกือบจะคล้อยตาม ต้องเตือนตัวเองแรงๆ ว่าคนตรงหน้าเสมือนบุคคลไร้ความสามารถ ถ้าเป็นเผด็จเกล้าในเวอร์ชันปกติไม่มีทางรับคำง่าย ๆ

“ไม่หรอก ถ้าคุณจำทุกอย่างได้ คุณคง...” เจตหัวฉันทออกจากวังแน่

“หืม?”

“เปล่าคะ” ศกุนตลาสายหัว ตากวาดมองเรือนร่างของคนเจ็บ “คุณจะไปทำงานได้ไหม สกิลเล่นกีตาร์ยังเหมือนเดิมหรือเปล่า”

“ไม่รู้สิ ผมยังมีอยู่เลยตอนนี้ เหมือนผมหนีไปนาน ช้าเวลามาปีกว่า ตื่นลืมตาอีกที ผมอายุสามสิบสี่ ตัวเล็กออกจากห้องแม่มาแล้ว”

มือก็ตำรุ่มเอ๋อๆ ทว่าคนฟังทั้งสองไม่ซ้ำด้วยสัณนิท ศกุนตลาและสายหยุดครุ่นคิด คนสูงวัยอยากให้ความทรงจำของเผด็จ
เกล้ากลับคืนมาโดยเร็ว ศกุนตลาสับสนอลหม่าน สมองเขาบกร่องเช่นนี้มันดีหรือไม่ดีต่อเธอกันแน่

“คุณเรียวยิ่งกินยาไปละ น่าจะวังเต็มทีแล้ว”

คุณตันห้องเดินมาใกล้หนุ่มสาวเมื่อเผด็จเกล้าเริ่มหาวหอด ชายหนุ่มไม่ดึงศกุนตลาไปกอดอย่างใจปรารถนา ทว่าก็ไม่ยอม
ปล่อยมือ หญิงสาวต้องรอนเขาหลับสนิทถึงจะดึงมือออกมาได้ คุณตันห้องเองก็ระแวงระวังแทนคนเป็นนาย ไม่ปล่อยให้ศกุนตลาพิริ่พิไร

“ไปกันเถอะละ คุณเรียวยต้องพักผ่อน”

นางเอกสาวลอบกลอกตา ก้มหน้าบ่นมูบมิบ เดินตามหลังหญิงสูงวัย พานหลุดยิ้มสมใจด้วยห้องรับแขกไว้เงาสาวลูกครึ่ง

“ยายเด็กนางร้ายนั่นก็ร้าย เธอเองก็ชั่วว่าจะดี ฉันล่ะปวดหัว”

ผะดาศไม่ปรายตามองนกอมควัน พอจะทราบเจ้าหล่อนถูกเหยี่ยวขาวบินทิ้งตั้งฉายาจิกกัด อ้างอิงมาจากสิงห์อมควัน

“ท่านหญิงจัดการยายนั้นยังงิเธออะ รู้แล้วไซ้ใหม่ว่ามันโกหก” ศกุนตลาทรุดนั่งข้างผู้จัดการ อีกฝ่ายตัวลึบจนเธอเกือบจะหลุด

ซ้ำ

“ยังหรือคะคุณหงส์หยก เขายังยืนยันว่าคุณเรียวยขอเขาแต่งงาน”

พรรัมภาเป็นคนตอบคำถาม ที่นางร้ายสวยยอมลาจากก็เพราะเจ้าสัวเกรียงออกไปก

‘อย่าหาว่าเราใจดำกับหนูเลยนะ แต่เวลาแบบนี้ ใครพอจะทำให้หลานชายฉันอาการดีขึ้นได้ ฉันต้องเลือกคนนั้นไว้ก่อน เห็นได้

ชัดว่าตาเรียวยต้องการใคร’

บารมีของชายชราสยบนางร้ายสาวได้ ทว่ากับนางเอกสาว คงต้องถึงมือดีต่อหม่อมเจ้าหญิงเท่านั้น

“แล้วเธอล่ะ ตาเรียวยเคยขอเธอแต่งงานไหม”

ศกุนตลานิ่งไป อยากรจะตอบเหลืออยู่เหมือนกันว่าเคยค่า เขาขอหนูแต่งงาน

“ไม่เคยละ”

แต่ยอมรับตามจริงคงจะดีกว่า ทุกคนต่างก็จับจ้องที่ผะดาศไม่เป็นตาเดียว หญิงชราคือผู้ตัดสินใจ จะเอาอย่างไรกับศกุนตลา

“ทางนั้นก็ยืนยันว่าตาเรียวยขอเขาแต่งงาน ส่วนเธอก็ยืนยันกรานว่ายังไม่เลิกกับตาเรียวย ใครพูดจริงกันแน่”

นางเอกสาวกลืนน้ำลาย ลอบสบตาผู้จัดการ มาถึงขนาดนี้แล้วมีแต่จะต้องเดินต่อไปให้สุดทาง

“ละ หนูกับคุณเรียวย...แค่ห่างกัน”

“ถ้าเป็นอย่างนั้นเธอต้องเลิกบุหรีให้ได้ภายในสามวัน”

“สามวัน?”

“ไซ้ สามวัน ถ้าเธอทำได้เราค่อยมาว่ากัน”

ว่านี่อะไรไรذنลิ้มถาม มัวแต่อึ้งอ้าปากหวออยู่หลายวินาที จนโดนเชิญออกจากวังมาแล้วนางเอกสาวถึงได้สติว่าต้องคำนวณ
ผลดีผลเสียก่อนว่าจะคุ้มหรือเปล่า

“ถ้าเลิกแล้วไม่ได้เข้าวังอีกล่ะพี่แฉม หงส์ก็เลิกแก้อสิ” หันบ่นกับผู้จัดการ แต่อีกฝ่ายดันพะว้าพะวังอยู่กับความขลังของวังเก่า

“หงส์”

“ว่า”

“ฉันกลัวว่า ตอนนี้อยู่ในวังฉันรู้สึกเหมือนมีสายตาสีกลับมองเราตลอดเวลา ของเขาแรงจริง ๆ นะแก!”

ศรันย์ชนลุกเกรียว หวาดผวาว่าดวงพระวิญญานของบรรพบุรุษต้นตระกูลจะโผล่มาหักคอเข้ากับศกุนตลา

“ถ้าท่านมา เราค่อยกราบขอขมาเอาละกัน”

นางเอกสาวยิ้มเจื่อน ครั้นคร้ามไม่ต่างกัน นั่งเกร็งจนรอกของผู้จัดการแล่นถึงปากทางเข้าหมู่บ้าน ก่อนจะเห็นว่ามีคนส่งข้อความ
เป็นกำลังใจ สงสัยว่าเขาจะตื่นจากการหลับไหลแล้ว

ทำให้ได้ละหงส์หยก เปลี่ยนจากติดบุหรีมาติดมัวแทนนะ

ระดมพลแอบประชุมลับในห้องหนังสือ ผะดาดไม่ตั้งตำราดาราศาสตร์ควอนตัมออกจากมือของดอกเตอร์แฝดพี่ ก่อนจะส่งค้อนควักให้คู่ภรรยาสามี คนซารูรู้สึกได้ว่าพวกเขาเชียร์แม่จนกอมควันจนออกหน้า

“ผมเปล่าเชียร์สักหน่อย ผมเป็นกลาง”

“เป็นกลางก็ทำไไหน ยายรู้หรือคะที่เราหวนน้องชายจากยายเด็กนางร้ายนั้น”

พรั้มภาขาจิก พยักหน้าเห็นพ้องกับผะดาดไม่ ก็เพราะหวนน้องชายนั่นเอง สามีดอกเตอร์ถึงได้ออกตัวแรง ทัดทานสาวลูกครึ่ง

“แล้วกับแม่หงส์หยกอมควัน ทำไมเราไม่หวนฮี ตาวิ”

“มันก็ ไม่เชิงว่าไม่หวนครับ”

“ไม่เชิงยังไง”

“ก็แบบว่า...”

“แบบว่าอะไร พุดมาให้ชัดๆ ชีฟอดดอกเตอร์!”

“ก็หงส์หยกอยู่กับเรียมมาเป็นปีๆ เขาต้องมีดีบ้างแหละครับ”

แฝดพี่เอ่ยทั้งรอยยิ้มซ่อนเลศนัยหยอกคนเป็นยาย คิดว่าหลานชายคนเล็กจะเปลี่ยงปล้ำให้ฮิสตรีหรือไร หากเผด็จเกล้าจะยอมพ่าย แฝดน้องจะยอมด้วยตัวของเขาเอง

“มีดียังไง เป็นนางเอกประสาอะไร สุนัขหรือหมีๆ ผู้หลักผู้ใหญ่ในช่องเขาไม่ว่าบ้างเลยหรือ”

“ว่าสิคะท่านหญิงยาย มีข่าวอยู่เนืองๆ ว่าผู้ใหญ่ไม่ปลื้ม”

เพงซุบซิบดารามาเท่าที่มอยกันตลอดว่าดาราสาวอาจโดนลอยแพ ไม่ถูกเรียกต่อสัญญา ไม่น่าในเบื้องหน้าศกุนตลาอาจได้เป็นนักแสดงอิสระ

“แต่ยายก็ไม่เห็นว่าเขาจะเดือดร้อนอะไรเลย ดูปีกกล้าขาแข็งมาก”

พรั้มภาหัวเราะ “คะ คุณหงส์หยกเธอเป็นแบบนี้ ถ้าคนชอบก็ชอบเลย เพราะเรียลมาก ถ้าเกลียดก็เกลียดเลย เพราะเขาใช้ชีวิตตามใจตัวเอง ไม่ได้คงแค้นเตอร์ดาราสักเท่าไร”

เคยชมบทสัมภาษณ์เรื่องนูหรือ ในฐานะที่เธอก็เคยถูกตีตราว่าเป็นตัวอย่างไม่ดี พรั้มภาประทับใจเจ้าหล่อนมาจนถึงตอนนี้

“คะ หงส์เป็นตัวอย่างที่ไม่ดี ถ้าใครเห็นว่าหงส์แย ก็สั่งสอนเด็กๆ เขาสิคะ ว่าอย่าทำตามหงส์”

“เขาได้เล่นแต่บททรนหดเพราะแหวตาดูโคก เวลาโดนนางร้ายจิกหัว ตามบทเขาต้องร้องไห้ แต่ทำทางเขาเหมือนอยากจิกหัวกลับมากกว่า การแสดงเลยไม่ค่อยสิ้นไหลเท่าที่ควร”

พานไม่ตั้งเปรี้ยวปร่างอย่างไรเขาเสียที โดนเหยี่ยวขวาล้อมมาจนถึงตอนนี้ว่าเป็นดาวอับแสง

“แต่ถ้าคุณหงส์หยกได้บทที่ตรงกับจริตตัวเอง หนูว่าเขาตั้งแน่คะ”

เชื่ออย่างสุดหัวใจว่าโอกาสแสนงามจะมาถึงอีกฝ่าย หลานสะใภ้คนโปรดเรียกคะแนนแทนคนไม่โปรด หวังว่าศกุนตลาจะได้เป็นคนโปรดบ้าง

“เมาท่เรื่องของผมอยู่หรือเปล่าครับ พี่สะใภ้”

แฝดน้องเดินส่งยิ้มมาแต่ไกล ผะดาดไม่เห็นสีหน้าหลานตีขึ้นมาก็ไม่วายใจร้อนเข้าชี้ถาม

“เป็นยังไงบ้างตาเรียว ความทรงจำกลับมาหรือยังลูก”

มือหยอนคล้อยแตะเรือนกายสูงโปร่งอย่างหวนหา เสียงหลงดีใจเมื่อนักดนตรีหนุ่มผงกศีรษะ

“ก็...เริ่มกลับมาแวบๆ แล้วครับ”

“จริงหรือลูก จำอะไรได้บ้าง!”

ตื่นต้นจนคนเป็นหลานหัวเราะขัน ทว่าก็ไม่อาจบอกหญิงชราได้จริงๆ ว่าภาพใดปรากฏขึ้นในหัว

“พุดไม่ได้หรอกครับ”

“ทำไมพุดไม่ได้” ผะดาดไม่ซึกเอะใจ ตาวาววับเอาความหลาน “อย่าบอกนะว่าแวบๆ ของเราคือเรื่องลามก!”

เผด็จเกล้ากระดกคิ้วครี้มอกครี้มใจ ยอมรับกลายๆ ว่าใช่

หงส์หยก คุณมีไผ่ตรงนั้นใช่หรือเปล่า

นอกจากจะส่งข้อความเป็นกำลังใจให้สาวเจ้าเลิกบุหรีแล้ว ชายหนุ่มยังถามไถ่ หวังว่าจุดด้าเล็กๆ บนความหนุ่มหยุ่นฉ่ำชุ่มที่เขาจดจำได้จะเป็นของศกุนตลา

ที่ถามเนี่ย เพราะผมอยากมั่นใจ ที่ผมเคยเลียไปคือของคุณใช่ไหม

ยังตราตรึงอยู่เช่นกันว่ายามเขาลงลิ้นบนผิวกาย ศกุนตลากรีดร้องครวญครางขนาดไหน เธอทั้งวูบวาบและเขินเขี้ยว อยากจะส่งข้อความขอยกย่อน 'แล้วคุณไปเลียของใครมาบ้างล่ะคุณเร็วว ถึงกับต้องมาถามเพื่อความชัวร์เนี่ย!'

กัดฟันหัวเสียเพราะความกะลึมกะเหลี่ยของเขา พานให้อายกว่าบุหรีมาสูบสักมวน ไม่แยะแล้วว่าจะได้เข้าวังเก่าไหม

"ไม่ได้ อย่าแม้แต่จะคิดเลยนะยายหงส์!"

ผู้จัดการยอดเยี่ยมมีบริวารที่ครัวของบ้านสองชั้น ตามมาประกอบศกุนตลา ยืนเฝ้าร่างบางในชุดนอนผ้าสีนัสีครีมไว้

"หนูแค่อยากกินน้ำ คอแห้งปากแห้งมากเลยพี่"

หนีไม่พ้นจากอาการลงแดง มีเนเบลอริงเวียน โมโหแบบบอยชาววังเพียงใด ศกุนตลาที่จะข่มความกระหาย อยากเอาชนะใจตัวเอง หมายมาดเลยว่าจะหักดิบ ลახาดจากควันขาวฉุน

"เลิกให้ไถ่นะหงส์ พี่เอาใจช่วยแทนนะ"

ศกุนตลายิ้มอ่อน เห็นความหวังอยู่ในประกายตาของผู้จัดการก็ยิ่งมุ่มมัน

"แกหิวไหม เตียวพี่สั่งของอร่อยให้นะ"

ยื่นมือรับน้ำเปล่ามาดื่มอีก ๆ สองแก้วรวด พยกหน้ารับให้อีกฝ่ายไม่เสียน้ำใจ แม้จะไม่อยากอาหารมากนัก

"ขอต้มยำเปรี้ยว ๆ แซ่บ ๆ เลยนะพี่"

ได้ชดน้ำชุปร้อน ๆ จัดจ้านร่างกายคงกระปรี้กระเปร่า ศกุนตลาก้าวขาขึ้นบันไดด้วยความสะโลลสะเหลล ถอดชุดนอนจนเนื้อตัวเปลือยเปล่า ตาแหล่มองโทรศัพท์ที่วางอยู่บนเตียงนุ่ม

เป็นไงบ้าง

ยังลีลาดีงเซง ไม่ตอบคนส่ง เขาเองก็คงไม่യാกรอ ถึงต่อสายหากันทันที

"อดทนนะหงส์หยก ทำเพื่อผมให้ไถ่นะ"

"ใครว่าฉันทำเพื่อคุณ"

"ก็คุณบอกเองว่าเรารักกัน ทำเพื่อคนที่รักไม่ได้เหรอ"

ลืมนเลยว่าโมไว้เช่นนั้น ศกุนตลาปลิ้นสะบัดร้อนสะบัดหนาว จู ๆ ก็รู้สึกว่แบบบอยชาววังน่ากลัวชอบกล

"หรือว่าคุณยึดเยียดข้อมูลเท็จใส่หัวผม ที่จริงเราไม่ได้รักกัน"

"แล้วคุณล่ะ คุณคิดจะทำอะไรเพื่อฉันบ้างไหม"

"ก็เลิกเจ้าชู้ไง ผมเลิกได้"

ศกุนตลาลอกตามองบน เชื้อตายละ น้ำคำของชายเสเพลจะจริงได้สักเท่าไร ดูอย่างนางร้ายลูกครึ่งนั้นปะไร ฝ่ายนั้นกล้าเสนอหน้าไปเรียกร้องความรับผิดชอบจากเจ้าสัวเกรียงและท่านหญิงยาย ไม่ใช่เพราะความเจ้าชู้ของเผด็จเกล้าหรือ

"กับคลาวเดียผมไม่คุ้นเคยกับเขา ไม่รู้สิว่าเคยขอเขาแต่งงานเลย"

ตอบกลับจริงจังจนนางเอกสาวต้องนั่งฟัง ที่เขาโทร. มาต่อปากต่อคำก็ด้วยไม่ยากให้เธอฟังชาน จดจ่ออยู่กับมวนยาสูบ

"หงส์หยก"

"คะ"

"ตอนเราคบกัน เพราะผมอยากมีลูกหรือเปล่า ถึงขอให้คุณเลิกบุหรี"

ไม่ต้องเป็นบุคลากรทางการแพทย์ก็รู้ว่าสารนิโคตินทำให้มีลูกยาก นางเอกสาวสั่งสมมานาน พานไม่มีวี่แววว่าจะตั้งครรภ์ได้

เลย

"ไม่นะ คุณไม่เคยพูดเลยว่าอยากมีลูก" ตลอดเวลาของการคบหา ศกุนตลานั้นเฝ้าว่าชายหนุ่มยังไม่พร้อมจะรับบทบาทบิดา "แล้วคุณก็ไม่ใช้คนรักเด็ก นอกจากหลานคุณ ฉันไม่เห็นว่าคุณจะพิศวาสเด็กคนไหน"

"ใครว่าล่ะ" นักดนตรีหนุ่มเอ่ยคำนั้น กลัวหัวเราะให้ศกุนตลาทราบว่เธอคิดผิด "ผมรู้ตัวดี ถ้าผมมีลูก ผมจะรักเขามาก"

"..."

"ถ้าผมมีลูก ผมคงอยู่ติดวัง คิดถึงเด็ก ๆ จนไม่กล้าไปทัวร์คอนเสิร์ตที่ไหนแน่"

‘ยกเว้นก็แต่ว่า ภรรยาผมจะพาเด็ก ๆ ไปดูพ่อเขาเล่นคอนเสิร์ตด้วย’

มือกีตาร์หนุ่มทั้งทำอย่างนั้น ทำเอาแม่หม่อมควั่นงุนงน ซักกลับสนกับพฤติกรรมของเขา ขณะรับประทานต้มยำกุ้งน้ำใสตามคำขอ หญิงสาวหน้ามู่ยใจลอยจนคนสั่งให้ต้องตบโต๊ะกินข้าว ผู้จัดการยอดเยี่ยมเกรงว่าศกุนตลาจะยังมีเบลออกจากอาการลงแดง

“ก็มัน แต่มีนเพราะคุณเรียวยากกว่า หนูว่าเขาไม่เหมือนคุณเรียวยที่หนูเคยรู้จักเลยอะ” เผยว่าอะไรกันแน่ที่ทำให้เธอจนจนนายศกุนตลาวางข้อสงสัย นินทามือกีตาร์ชาววัง “เขาดูหนึ่งขึ้น จริงจังขึ้นมาก”

“เขาก็มีมุมจริงจังอยู่แล้วไม่ใช่เธอ แยกเคยบอกฉันเองว่าเวลาทำเพลง คุณเรียวยเขาเข้มงวดมาก”

ตามประสาศิลปินโดยจิตวิญญาณ ทายาทของมือกีตาร์ในตำนาน ดิตความสมบูรณ์แบบจนเพื่อนร่วมวงโอตครวญ

“ก็ใช่แหละพี่ เวลาเขาทำเพลงเขาโหดมาก แต่มีนไม่ใช่เวลางานไง”

การแสดงออกของเขาเปลี่ยนไป สมองกระทบกระเทือนทำให้นิสัยเปลี่ยนด้วยหรือไร จู ๆ ก็พูดจาเหมือนคนอยากมีลูก วางท่าเป็นแฟมิลี่แมน ผิดวิสัยแบบบอยเฮล

“แล้วแกชอบแบบไหนล่ะ คนก่อนหรือคนนี่” ศรีนัยโยนหินถามทาง หลุดหัวเราะเมื่อศกุนตลาอีกอึก พูดไม่ออก บอกไม่ถูก “แต่ฉันว่าแกก็เก่งนะ ที่อยู่กับเขาคงก่อนมาได้ตั้งปีกว่า”

อาจเพราะทั้งคู่คือยายตัวร้ายกับนายตัวแสบ ใครต่างก็ปรามาสว่าพวกเขาแค่รักสนุก แต่ไม่คิดจะผูกพัน เจอกันได้ก็เพราะศรีนัยผันตัวเปลี่ยนสายงาน จากนักข่าวบันเทิงมาเป็นผู้จัดการของนางเอกสาว พาศกุนตลาไปฝากเนื้อฝากตัวกับ ‘พริ้งพราว’ ภรรยาของผู้บริหารบริษัท JPK Entertainment

“หรือจริงๆ แล้วเขารักแหวะหงส์ เขาเคยบอกรักแกใหม่”

“ไม่เลย” ศกุนตลาสายหัว “เวลาหนูถามเขาก็เลียงไปเรื่อย ไม่เคยบอกสักครั้ง”

ยากจะตีความได้ว่าเขารักหรือไม่รัก

“ถ้าเป็นอย่างนั้น บางทีฉันอาจจะมองเขาผิดไป” ศรีนัยทำคางใคร่ครวญ ชะรอยว่าตนอาจพลาดพลั้งด่วนสรุป “มีอารมณ์นะมีแน่ แต่ที่เริ่มไม่แน่ คือเขาอาจจะมึนใจด้วยก็ได้”

ตั้งข้อสงสัยให้นางเอกสาวขบคิด แล้วเกย์หนุ่มผู้จัดการก็ขอออกไปทำธุระปะปัง หม่อมควั่นพลันต้องกลายเป็นนกโอดเดี่ยวกระหายมวนยาตามลำพัง ทว่านอนเอกเขนกอยู่รั้งคนเดียวได้ไม่นาน ชายหนุ่มร่างสูงก็มาปรากฏกาย ชะเง้อคอบอยู่หน้าบ้าน

“คุณเรียวย คุณมาได้ไง ยายคุณไม่ว่าเธอ”

สาวร่างบางเบิกตากถน แน่ใจว่าหญิงชราหน้าจะผุดกฏเหล็ก ห้ามหลานชายคนเล็กขับรถไปอึกพักใหญ่ พอเห็นว่ามีคนของวังเก่ามากับเขาด้วยศกุนตลาค่อยคลายใจ

“ผมแอบออกมา” รองหญิงชราเปลือยผลนอนกลางวันกับเหลนน้อยสองจิว เผด็จเกล้ารีบหลบเสียงห่างจากอกท่าน ต่อให้ร่างกายของเขาจะดูไม่ได้เป็นอะไรมาแล้ว ทว่าคนเป็นยายก็ยังว่าวุ่น

“อยากมาเช็กกับตาด้วยว่าคุณจริงจังกับการเลิกบุหรี่แค่ไหน”

“จริงจังสิ วันนี้ฉันยังไม่สูบสักมวน”

“เหงาปากแยะเลยสิ”

“มาก”

“อยากเอาปากมาทำอย่างอื่นแทนไหมล่ะ รับรองได้ว่าคุณจะยุ่งจนไม่มีเวลามาคิดถึงบุหรี่อีกเลย”

ยิ้มแผล้เชิญชวนหญิงสาว แหวตาวิบวาวของเผด็จเกล้าทำเธอหวิวหาม นึกภาพยามเนื้อแนบเนื้อ ปากสัมผัสกันและกัน พลันผะตกใจเมื่อจู ๆ ชายหนุ่มก็ยื่นหน้ามาใกล้ จมูกโค้งสอดดมกายสาว

“ยังงักลิ้นบุหรี่ก็คงไม่หายไปง่าย ๆ ถ้าคุณเลิกได้จริงๆ คุณยายจะสอนคุณทำน้ำปรุงชาววัง”

“น้ำปรุง?”

“ครับ น้ำหอมของคนโบราณไง คุณยายบอกว่าต้องแก้ด้วยน้ำปรุงเท่านั้น”

‘แต่เด็กนั้นต้องพิสูจน์ตัวเองให้หายเห็นก่อน ว่าเขามีความมุ่งมั่นมากพอ!’

คนชราลั่นวาจาบอกกัน คนเป็นหลานได้ฟังก็ดีใจแถมหวาดหวั่น

“สัญญากับผมได้ไหม คราวนี้คุณต้องเลิกให้ได้นะหงส์หยก”

น้ำเสียงเขาอ่อนพราว ต่างจากอดีตเจ้าคนก่อนโดยสิ้นเชิง ชายที่ศกุนตลาเคยคบหาเคยแต่จะหงุดหงิดตาขวาง รำคาญควัน
ขาวฉุน แต่คนตรงหน้ากำลังขอร้องวิงวอน

“ถ้าเลิกไม่ได้ ผมกลัวว่าเราต้องเลิกกันจริงๆ”

พูดอย่างกับว่าครึ่งเกรงเสียเต็มประดา ศกุนตลาเกือบจะเบ้าปากแตกตัน แต่ฉันไม่กลัวด้วยสักนิด เพราะเราเลิกกันจริงๆ ไปแล้ว
ค่ะ!

“มีแค่นี้ใช่ไหมคะ ที่คุณอยากบอก”

“เปล่า ยังมีบางเรื่องที่ผมสงสัยมาก”

หวังว่า ‘บางเรื่อง’ ของเขาจะร้ายแรงพอ หาไม่แล้วชายหนุ่มคงไม่ต่อมาหาถึงบ้านของศรีนัย ศกุนตลากอดคอกรอฟัง

“ผมไม่เข้าใจ ทำไมคุณตอบสื่อกว่าเราเป็นแค่พี่น้องกัน”

เดาว่าเขากำลังไล่เลียงความทรงจำ ดูชาวบ้านเฝ้าในช่วงหนึ่งปีก่อนหน้า คำถามของเขาทำศกุนตลาฉุนก็อยู่เหมือนกัน ก็เขาเอง
นั้นแหละไม่เคยชัดเจนกับเธอ!

“ถ้ามีใครมาสัมภาษณ์อีกก็บอกไปเลยว่าเราคบกันอยู่”

“ไม่เอาหรอก”

“ทำไม”

หงส์หยกอมควันถอนใจเอือก “ฟังนะคุณเรียว ตอนที่คุณกำลังอึ้งๆ งงๆ ไม่เป็นตัวเอง ถ้าเป็นคุณคนก่อนที่จะประสบอุบัติเหตุ
ต่อให้คุณจะ...รักฉันแค่ไหน แต่คุณก็ไม่ชอบพูดเรื่องส่วนตัวออกสื่อ”

เคยสบถด้วยซ้ำว่า ไม่สะดวกให้ใครมาเสือกเรื่องของผม

“แต่ตอนนี้ผมชอบแล้ว ผมยินดีจะเปิดเผย”

“ไม่ ถ้าคุณจำทุกอย่างได้ คุณไม่มีทางยินดีแน่ๆ”

ผลเอจจะตีตราว่าเธอไร้ยางอาย ตัดขาดกันแล้วฉันไม่ร้างราห่างไป กลับเข้ามาในชีวิตเขาทำไม

“อะไรที่คุณคิดหรือตัดสินใจในตอนนั้น ระวังไว้เถอะคะว่ามันจะทำให้คุณเสียใจทีหลัง”

บอกเขาและเตือนใจตัวเองด้วย ศกุนตลาเริ่มตระหนักกับข้อควรพิจารณาเลยดีไหมว่าเขาเธอหาใช่คนรัก เธอปวดขมับซึ่ง
เครียดจนอ่อนล้าผล็อยหลับ ตื่นลืมตาก็เมื่อผู้จัดการกลับถึงบ้านทั้งอาการวิ่ดว้ายโวยวาย

“แกรู้ไหมยายหงส์ คุณเรียวเขาแวะไปที่บริษัท!”

“แล้วไง”

“จะแล้วยังไงล่ะ เจอนักข่าวเข้านะสิ!”

หากให้สัมภาษณ์เพียงเรื่องสุขภาพร่างกาย ศรีนัยคงไม่ตาเหลือกลนลาน แต่อดีตเจ้าคนพูดถึงความสัมพันธ์ระหว่างตนกับ
ศกุนตลาแบบที่ไม่เคยพูดที่ไหน

นักข่าวเองก็คงคิดว่าเขาจะเลี้ยงบาลี ยินยันเหมือนครั้งก่อนๆ ตามเคยว่าเป็นพี่น้องร่วมวงการ ก่อนจะตกตะลึงกันทั้งนักข่าวและ
นางเอกสาวที่ชมสัมภาษณ์ย้อนหลัง ศกุนตลาอ้าปากค้างพริ้งเพริด

“เราเป็นแฟนกันครับ ถ้าเป็นไปได้ เราจะมีข่าวดีเร็วๆ นี้”

“หมายถึง แต่งงานหรือคะ”

“ครับ สงสัยว่าผม...จะอยากเป็นสามีของเธอแล้ว”

ทดลองรัก?

เหมือนกันทั้งพี่ทั้งน้อง คราวของดอกเตอร์เผด็จลักก็ฉาวอื้ออึงไปทั้งบาง เจ้าหลานชายคนโตคงรู้ว่าจะได้โดนหางเลขด้วยแน่ๆ ถึงได้รับหนังสือหน้าหญิงชรา ขอไปนอนกกเมียและลูกน้อยสองจิว

“อยากเป็นสามีอะไรของเรานี่ตาเรียว ไปพุดจาแบบนั้นออกสื่อได้ยังไง!”

เสียงหวีดดังก้องกลางวัง นางลัวจันนักดนตรีหนุ่มต้องเหลือบมองชายชรา แต่พอเจ้าสัวเกรียงยิ้มแหยให้ เผด็จลักก็แจ้งแกใจว่าคนเป็นตาช่วยไม่ได้

“ขอโทษที่รับคุณยาย พอดีว่าผมหลุดปากไป”

เหตุผลของเขาฟังไม่ขึ้นเลยสักนิด ฆะดาชไมอยากจะบิดเนื้อพ่อตัวดีให้เขี้ยวซ่า เจ้าหลานชายคนเล็กรีบเปียงกายหลบโทษ ยิ้มร้ายบิบให้หญิงชรายอมรับกลายๆ ไม่ว่าจะยังไงก็ต้องปล่อยเลยตามเลย

“ผมประกาศไปแล้ว ถ้าจู่ๆ ผมกลับลอก บอกสื่ออีกทีว่าเป็นพี่น้อง ผมจะเสียหมาเอานะครับคุณยาย”

‘หม่อมเจ้าหญิงวิลาสินี’ แยมสรวลน้อยๆ ทอดเนตรมองคนมีศักดิ์เป็นน้องสาวด้วยความขบขัน จะแผลดพี่หรือแผลดน้องก็ล้วนก่อเรื่องให้อีกฝ่ายว่าวุ่น ฆะดาชไมถอนใจเอือก ระบายความมกลัดกลุ้มที่กำลังสูมอยู่ในอก

“คราวแม่ไข่มุกหอบท้องเข้าวังมา แล้วเด็กคนนี้จะหญิงดา เข้าวังมาพร้อมอะไร”

“พร้อมกลิ้งนุหรี่นะสิคะพี่หญิง หญิงสะห้วงเด็กๆ นึก ไม่กล้าให้พวกแกเข้าใกล้แมนกอมควันเลย”

คนฟังห้วงตาหุ้ยหุ้ยไม่ต่างกัน ธิบอออกจากวังตัวมาเยื่อนวังของอีกฝ่ายก็ด้วยกังวลว่าสารนิโคตินจะเป็นพิษภัยต่อเหลนน้อย

“เขากับตาเรียวรักกันจริงไหม หญิงไม่แน่ใจเลยคะ พุดตรงๆ เลยนะคะ หญิงนี้กว่าพวกเขาจะแก่...”

ฆะดาชไมอ้อก๊ก กระจาดจันไม่กล้าพุดออกมา ทว่าแขกอีกคนคงคุมความอยากรู้อยากเห็นไม่ได้ ‘หม่อมราชวงศ์ดารารากรณ์’ หุ่นส่วนร้านอาหารและผู้ร่วมสาแทรกเครือญาติฝั่งฆะดาชไมโพล่งแทรกทะเลกลางปล้อง

“แต่มีเช็ชกันไซ้ใหม่คะ หญิงก็คิดแบบนั้นคะ ตอนมีข่าวกับนางเอกคนนี้แรกๆ ตาเรียวปฏิเสธตลอดว่าไม่ใช่แฟน เป็นแค่พี่น้องกัน”

กับสาวอื่นก่อนหน้า เผด็จลักก็ไม่เคยมอมสกดานะ แล้วศกุนตลานั้นหรือจะต่างออกไป อยากรู้ก็คงเป็นได้เพียงคุ่นอน

“ดีนะคะที่ลูกสาวของหญิงไม่ทำตัวแบบเด็กนั้น ถ้าลูกดาของหญิงหอบผ้าหอบผ่อนไปอยู่กับผู้ชาย หญิงยอมไม่ได้แน่ๆ”

เอ่ยราวกับว่าศกุนตลานั้นเป็นเด็กวัยรุ่นใจแตก ทั้งที่พอจะทราบว่านางเอกสาวรุ่นราวคราวเดียวกับพระมหาราชรุณีนิภาภาวะมาเกือบจะเจ็ดปี แผลดน้องของวังเก่าไต่ยีนก็จุนจัดทันที่ ร่างสูงย่างกรายมาใกล้

“คุณหญิงจะเซ็ดซูลูกสาวตัวเองก็ทำไป แต่ช่วยมีศิลปะในการอวยบังดีใหม่ครับ อวยลูกโดยที่ไม่ต้องกดคนอื่นก็ได้”

ดอกกลับแทนศกุนตลา เผด็จลักอ้อนรุ่มทั้งกายใจ ความรู้สึกกรุ่นกระอักที่แผลดพี่เคยประสบมาเป็นเช่นนี้ไซ้ใหม่

เพียงเพราะว่าดอกเตอร์เผด็จลักตั้งตำราวิทยาศาสตร์ ไม่เคยยุ่งกับสตรีคนใด อดีตดาวโป๊อย่างพี่สะใภ้เลยพานโดนข้อครหามากมาย

“การอยู่ก่อนแต่ไม่ใช่เรื่องผิด มันเป็นการตัดสินใจของเราสองคน เราเลือกแล้วว่าจะทดลองใช้ชีวิตร่วมกัน ได้เรียนรู้ว่าเราจะเข้ากันได้ไหม”

“แน่ใจหรือตาเรียวว่าเป็นการตัดสินใจของทั้งสองฝ่าย อย่าลืมนะสิว่าเราความจำเสื่อม เราอาจจะโดนเด็กนั้นแบล็กเมลล์เอาไว้ได้”

“แบล็กเมลล์อะไรครับคุณหญิง มุกกระจอกๆ แบบนั้น ผมไม่เล่นด้วยหรอก”

“จะบอกว่าเราเต็มใจหรือไง”

“ครับ ถึงผมจะจำอะไรไม่ค่อยได้ แต่ผมมั่นใจ ว่าผมเต็มใจให้หงส์หยกมาอยู่ด้วย”

เสียงเขมยีนหยัดว่านั่นเป็นความปรารถนาของเขา เผด็จลักชักสีหน้ามีนตึง หม่อมราชวงศ์ดารารากรณ์อาจไม่คิดร้าย เมื่องานวิวาห์ของแผลดพี่เจ้าหล่อนก็ยังวังมาช่วยหยิบจับหลายอย่าง แต่นิสัยแบบ ‘บ้ำข้างบ้าน’ มันก็สร้างความน่ารำคาญได้ไม่น้อย

“บ้ำก็แค่เป็นห่วง ก่อนเราจะประสบอุบัติเหตุ เราไม่เคยยอมรับเลยนี่ว่าเป็นอะไรกับเขา”

“แต่ตอนนี้ผมยอมรับแล้วไงครับ ผมชัดเจนแล้วว่าอยากเป็นผัวเขา”

ตรงเผงเสียจนคนแก่พากันใจหายใจคว่ำ เผล็จเกล้าหัวเราะที่ติดคอ

“อย่าบอกนะครับว่าพอลาดจากพีริวแล้ว คุณหญิงกับดาวก็เลยจะมาเลี้ยงผมต่อ”

ถึงเชื้อสายจะห่างกันมากจนบุตรของหม่อมราชวงศ์ตาราภรณ์เคยวาดฝัน อยากรับเป็นคู่หมั้นของดอกเตอร์เผด็จกล้า ทว่าทั้งเขาและแฝดพี่ก็ไม่เคยมองหม่อมหลวงตาราเรศในเชิงชู้สาว

“ไม่ใช่ตะดาเรียว บ้ากับหนูดาวไม่ได้คิดอะไรแบบนั้น”

ปฏิเสธลละล้าละลัก หม่อมราชวงศ์ตาราภรณ์ยิ้มเจื่อนให้หม่อมเจ้าหญิงและคนเคยมีฐานันดรศักดิ์ดังกล่าว

“ดีครับที่ไม่คิด เพราะต่อให้คิด ผมกับดาวก็คงเข้ากันไม่ได้”

คนเป็นยายฟังแล้วก็ให้หมั้นไส้ ฆะดาชไมส่งค้อนควัก “เราจะบอกว่าเรากับเด็กติดบุหรี่ป้ากันได้ดีมากเลยหรือไงอี”

คนโดนค้อนขออธิบไปงอนง้อ อ่อนหญิงชราตามประสาหลานชายคนเล็ก ปากตะแถมมอมส้มผัสที่ฆะดาชไมไม่ค่อยได้รับจากแฝดพี่มาดเคร่ง

ทั้งเจ้าสัวเกวี่งและหลานชายคนโตต่างก็รู้ ว่าลึกลง ฆะดาชไมห่วงหวงหลานชายคนเล็กมากกว่า หากดอกเตอร์เผด็จกล้าคือถ้วยรางวัลชั้นยอดจากการเลี้ยงดู เผล็จเกล้าก็เปรียบเสมือนยาหอมบำรุงโลหิต ทำเธอกระชุ่มกระชวยหัวใจ

หม่อมเจ้าหญิงวิลาสินีเองก็เข้าพระทัยน้องสาว ท่านแก่งออกโอรุฐ์ตำหนิ “ขนาดจำอะไรไม่ได้ เรายังหลงเขาขนาดนี้เลยหรือตาเรียว”

“ผมไม่ได้หลงนะครับ ผมแค่...พูดจากความรู้สึก ถ้าผมไม่เต็มใจ ผมคงไล่ตะเพิดตั้งแต่วันแรกที่ชอบเสื้อฝ้ายมาอยู่กับผมแล้วละครับท่านหญิง”

พยายามหาทางลงให้ตัวเอง พलगถอนใจโล่งอกเพราะได้เจ้าของเสียอ้ออำมาตย์ความคุกรุ่น ชาววังตัวจ้อยอยู่ในอ้อมแขนพรรมภา กายแกขาวผ่องแรงเยอะสมกับที่เจ้าสัวเกวี่งเรียกว่าเจ้าลิงเผือกจิว หนุมนน้อยของตาทวด

“โลลยยังหลับอยู่คะ หนูเลยพาตาเรศมาหาท่านหญิงก่อน”

อดีตดาวไปปล่อยลูกชายลงกับพื้น สองเท้าเล็ก ๆ เดินตะเตาะตะไปหาหม่อมเจ้าจากอีกวง ทำเอาท่านพระทัยอ่อนยวบ รับร่างจ้อยวัยขวบกว่ามาโอบอุ้ม

“โน้กกก”

พลันชะงักกักกันทั้งผอง เมื่อปากน้อยๆ ส่งเสียงเรียกขาน

“เธอไต้ยีนเหมือนพี่ไหมหญิงดา”

“คะ หญิงไต้ยีน” ฆะดาชไมพยักหน้า มือตะแถมเหลนเบาๆ “พูดว่านกหรือลูก เราพูดว่านกใช้ไหม”

“โน้กกก” นอกจากจะยืนยันด้วยเสียงเล็กใส ตาเปวยังมองออกไปยังนอกวง มือจิวควักเรียก “โน้กกก”

“หมายถึงนกไหนอี อย่าบอกนะว่าเราเรียกแม่หม่อมควิน”

ฆะดาชไมหงุดหงิดขัดใจ ยิ้มกริ่มกริ่มทั้งหนุ่มน้อยหนุ่มใหญ่เลยเชียว นาคินัก

“หลานรักของอา เรารู้ใช้ใหม่ว่าอาทกับบอหงส์หยกเข้ากันได้ดี”

ลิงเผือกแรงเยอะหัวเราะเริงร่า กระโดดโลดเต้นเข้าข้างคนเป็นอา เผล็จเกล้าตาทราวเป็นประกาย มั่นใจว่าเขากับศกุนตลาเข้ากันได้หลายๆ เรื่อง โดยเฉพาะ...

เรื่องบนเตียง!

ใช้ว่าพลังพลาดหลุดปากออกสื่อ แต่เป็นการจงใจปลุกปั่นสถานการณ์ ดอกเตอร์หนุ่มรู้ทันเชิงของเผด็จกล้า เจ้าแฝดน้องอยากให้ศกุนตลาอุ่นววยอยู่กับกระแสบ่าว จนต้องร่างรจากนวนายา

“จับผิดผมหรือครับ คุณว่าที่ประธานบริษัทไทยโกคภณท์กรุ๊ป” เอ่ยกระเช้าเจ้าของห้องทำงาน พี่ชายอายยิ้มขำ ทว่านั่นก็ไม่ช่วยให้มือกีตาร์รอดพ้นจากการถูกเค้นสอบ

“พี่ถามไต้ใหม่ว่าเรากับหงส์หยกเจอกันไต้ยังไร เราชอบเขาตรงไหน”

หากคนอื่นมาขู่ขาม เผล็จเกล้าคงไม่ชอบใจนัก แต่พอเป็นพี่ชาย เผล็จเกล้าเต็มใจให้อีกฝ่ายล้วงลึก ดอกเตอร์เผด็จกล้าคือคนที่เขาไวใจมากกว่าใคร

“หงส์หยกมาที่บริษัทผม เราเจอกันที่หน้าลิฟต์ กำลังจะขึ้นลิฟต์พร้อมกัน”

จังหวะนั้นจุมูกเขารู้สึกถึงคว้นชาวจุ่น และเปลอแสดงควมสงสัยผ่านสีหน้า กลิ่นไม่พึงประสงค์ดังกล่าวมาจากไหน ผู้จัดการของเธอสะดุ้งเชือก พะว้าพะวังจนเผด็จเกล้าคิดว่าเขานั้นแหละเป็นสิงห์หอมคว้น ก่อนจะชะงักก็ก็ประหลาดใจ เมื่อร่างบางข้างศรัณย์หันมายึดอกรับ

‘กลิ่นจากฉันเองคะ’

‘นี่คุณ...’

พอจะทราบว่เธอคือนางเอกสวณัยน์ตาโศก เหลือเชื่อไม่น้อยที่เธอเต็มใจเปิดเผยตัวตน วางตัวผิดแผกไปจากคนในโลกมายา

‘คะ ฉันเพิ่งสูบบุหรี่มา ถ้าคุณเหม็นมาก จะไปก่อนก็ได้คะ’

เธอผายมือเชิญเผด็จเกล้า ก่อนจะเป็นฝ่ายจูงงเสียเองเมื่อชายหนุ่มยังยืนอยู่ด้วยกัน ตาคมวาวเอาแต่จับจ้องดวงหน้าสรวย

‘ไม่กลัวคนรู้หรือครับ’

‘ไม่กลัวคะ รู้ได้ จะเกลียดก็ได้ ไม่ว่ากัน’

“ผมรู้สึกว่เขาเท่มาก กล้าจะเป็นตัวเอง และพร้อมรับในสิ่งที่จะเกิดขึ้น”

เผด็จเกล้าหัวเราะครื้นครื้นใจ ชะรอยว่สองพี่น้องจะหวนไหว้กับสวาทรงแรง กว่พรรัมภาจะนุ่มนวลแซมซ้อยเป็นสตรีชาววัง ภรรยาของพี่ชายก็เคยเป็น ‘หญิงเถื่อน’ มาก่อนเช่นกัน

“เร็ว”

“ครับ”

“หรือว่าคนนี่ เร็วจะชอบเขาจริง ๆ ะ”

เห็นถึงความเสนาหาจากอีกฝ่าย ที่ผ่านมอดอกเตอร์หนุ่มมัวแต่ยุ่งกับการช่วยภรรยาเลี้ยงลูก สอนหนังสือที่มหาวิทยาลัย ไม่มีเวลาจะไปชอกแซกกับชีวิตของน้องชาย เลยนึกว่เผด็จเกล้าคบหาศกุนตลาเฉกที่เคยคบกับคนก่อนหน้า

“ที่หงส์หยกมบอกว่าเรียกรักเขามาก ตอนแรกพี่ไม่เชื่อเลย” ทว่อีหอรบนี้ ไม่แน่ว่ศกุนตลาอาจพูดจริง ดอกเตอร์หนุ่มมุดรอยยิ้มบาง แหย่แผ่ต่อนักดนตรี “แต่เรียวกว่ใจกว้างมากนะ เป็นพี่ พี่อกแตกตายแน่ ถ้าเมียพี่ต้องไปนัวเนียบกับผู้ชายตั้งเก้าคน”

“พี่พูดเรื่องอะไร ผมไม่เข้าใจ”

“ก็ละครเรื่องใหม่ของหงส์หยกไป เวิร์ลบอกว่าเขาจะพลิกบทบาท เล่นเป็นสวฉาวโฉ่ มีผัวเก้าคน”

เคยกระทั่งแกลังกระวนกระวาย ทำที่สะตืดสะตังกลัวว่ผู้กำกับจะให้จับจริงกับพระเอกในจอก็แล้ว เผด็จเกล้าในยามนั้นยังไม่หืออือ ไม่ดูละครที่ศกุนตลาเล่นด้วยซ้ำ แล้วนี่มันอะไรกัน รุ่ๆ เขาก็มาพาดวงพาดวง

“บทบ่าอะไร มีผัวมากมายขนาดนั้น คุณไม่คิดจะปรึกษาผมบ้างเลยหรือหงส์หยก!”

“เมื่อก่อนฉันเคยปรึกษาแล้ว ไม่เห็นคุณว่ายังไง ฉันก็เลยไม่คิดจะปรึกษาคุณอีก”

คนโมโหดพันเตือดตาล ตวัดตาววโรจน์มองผู้จัดการของนางเอกสว วางอำนาจสั่งการ

“ผมไม่ให้เล่น ช่วยปฏิเสธไปได้ไหมครับคุณแซม”

“มันก็ได้อยู่หรือคะ แต่พอดีว่ละครเรื่องนี้เป็นของผู้จัดใหญ่ จะปฏิเสธเขา เราก้ต้องมีเหตุผลี่ๆ หน่อย”

“นั่นก็บอกไปว่หงส์หยกกำลังจะท้อง ไม่สะดวกรับงานละครแล้ว”

คนกำลังจะมีครรภ์ตกใจหน้าตื่น ศกุนตลาส่ายหัวแรงๆ “ท้องอะไร ใครจะท้อง”

“คุณไง คุณต้องท้อง”

“ท้องทำไม ฉันไม่ท้อง!”

“ไม่ท้องก็ต้องท้อง!”

แกลังขึ้นเสียงกร้าวขู่หญิงสว ขว้างสามขุมประชิดร่างบาง พร้อมจะนัวเนียบศกุนตลากลางบ้าน ผู้จัดการของเธอหลุดกรี้ต ริ่งเข้าแทรกกลาง

“จะมทำอะไรกันตรงนี่คะคุณเร็ว แซมว่เรามาค่อยๆ คุยกันดีกว่านะคะ”

ขอประนีประนอมกับแบตบอยชาววัง แต่นางเอกสวก็คงอารมณ์ขึ้นไม่น้อยเช่นกัน เธอเดินผู้จัดการออกห่าง ยืนประจันหน้ากับชายหนุ่ม

“คุณดั่งติดลมบนแล้วคุณก็พูดได้สิ ฉันนี่โดนล้อมาตลอดว่เป็นนางเอกดาวไม่รุ่ง ชื่อเสียงในแง่ฝีมือการแสดงแทบไม่มี มีแต่ชื่อเสียงหิวผู้ชาย”

เพราะบอกกับผู้ใหญ่ทางช่องตามตรงว่าเมื่อหน้าบตาเงาใจประกอบกับผู้จัดคนตั้งอยากทำอะไรหน้าหน้า หาใครสักคนที่ยังไม่เคยชิมงานนี้อ้อซ่า ศกุนตลาเลยกลายเป็นตัวเลือกแรกที่พวกเขาต้องการ

“แต่ผมบอกสื่อแล้วนะว่าเรากำลังจะมีข่าวดี คุณไม่สนใจเรื่องนี้เลยใช่ไหม คุณไม่อยาก...แต่งงานกับผมเลยเหรอ”

ศกุนตลาชะงักก็ก๊ิก สะดุดหูกับคำพูดของชายหนุ่ม รู้สึกไปเองไหมนะว่าเขาจะบึงกะบอน ตัดพ้อเธออยู่

“อย่าว่าแต่ฉันเลย เอาเข้าจริง คุณเองก็ไม่ได้อยากแต่งงานกับฉันหรอก”

มองค้อนปะหลับปะหลือกใส่เขา ยอมรับว่ารีนังเสาสาแก่ใจกับข่าวฉาว จะตอบที่เล่นที่จริงดิงกระแสะ รับทรัพย์จากงานโชว์ตัว ยี่ ยวนยี่นางร้ายลูกครึ่ง

เขาอยากแต่งงานกับฉันคะหล่อน เขาอยากแต่งงานกับฉัน!

แต่กระนั้น เธอก็ไม่มีสิมหรือกว่าเผด็จเกล้าอยู่ในภาวะใด ขึ้นเอาใจลงไปเล่น ไม่วายว่าจะได้ชอกช้ำกะหล่ำป्ली

“ตอนนี้คุณความจำเสื่อม ถ้าเป็นคุณคนเดิม คุณนะเหรอ จะยอมรับว่าเราคบกัน เป็นแฟนฉัน” แถมยังมาทำท่าเหิงหวงเธอเสียเต็มประดา หญิงสาวหันหาผู้จัดการ “จริงไหมพี่แชนม ถ้าเป็นคุณเรียวกอนเดิม เขาจะไม่มาก้าวก่างานหงส์แบบนี้หรอก”

“ก็จริงนะคะคุณเรียวกอน ปกติคุณเรียวกอนไม่เคยมาวุ่นวายกับงานของหงส์หรอก”

ศรันย์ยิ้มแหย แต่จะโทษเผด็จเกล้าอย่างเดียวก๊ก็ไม่ได้ ยายนางเอกของศรันย์เองก็ไปยึดยึดความเท็จใส่หัวเขาก่อน ทำเผด็จเกล้าหมกมุ่นว่าเขารักหลงเจ้าหล่อน

“ฉันขอพูดแทนผมคนนั้นได้ไหม”

เผด็จเกล้าสบประสานตา สีหน้าหนึ่งขิงตุตัน ทำศกุนตลาวูบวาบครามครัน

“ที่เขาไม่ดูละครที่คุณเล่น ไม่ใช่ว่าเขาไม่สนใจ บางทีเขาอาจจะเหิงมากก็ได้”

แก้ต่างแทนเผด็จเกล้าคนเดิม รังเออบางมาหา ไม่ยอมให้เธอคัดค้าน

“ตอนเด็กๆ พี่ชายผมเคยเล่าเรื่อง โทมัส อัลวา เอดิสัน ให้ผมฟัง กว่าเขาจะประดิษฐ์หลอดไฟสำเร็จ เขาต้องทำการทดลองมาไม่รู้ตั้งกี่ครั้ง”

เอ่ยยิ้มๆ ให้ศกุนตลาทักกับผู้จัดการรุงง สงสัยว่าเขาพูดถึงนักวิทยาศาสตร์ระดับโลกเพื่ออะไร

“ผมกับคุณเราอยู่ก่อนแต่งงานปีกว่า เคยทดลองใช้ชีวิตด้วยกันมา แทนที่เราจะหวานชื่น เรากลับต้องมาห่างกัน เห็นได้ชัดว่าการทดลองระหว่างเรา มันล้มเหลว”

บทเรียนครานั้น ดอกเตอร์เผด็จเกล้าคงอยากจะสอนให้น้องชายมีความเพียรพยายาม หากอยากเทียบชั้นกับมือกีตาร์ระดับโลกเทพอย่างบิตา ก็ต้องหมั่นฝึกฝน ไม่ว่าจะทำอะไร จงทุ่มให้สุดตัว อย่าล้มเลิกกลางคัน

“ผมจะทำการทดลองอีกครั้ง ใช้ชีวิตกับคุณอีกหน และผมจะไม่มีทางล้มเหลวเป็นครั้งที่สอง!”

ดอกเตอร์สาวที่หายไป

รับฝากหลานชายหลานสาว เผล็จเกล้าออกแรงเล่นกับตัวป่วนอยู่ข้างวัง เปิดทางให้พริ้มภาเข้าครัวทำอาหารเอาใจสามี แผลดน้องนักดนตรีอุ้มสองร่างจ้อยไว้ในวงแขน หนุ่มน้อยซี้ชวนให้น้องสาวมองวิหคที่กำลังเกาะกิ่งไม้ แม่ศรีเรือนตัวน้อยของผะตาดไม้ม้วนหวานตาเพ่งจ้องตื่นเต้น เสียงใสเจื้อยแจ้วตามพี่

“โน้ก โน้กกก”

เผล็จเกล้าหัวเราะ พยักหน้ารับ “ใช้ครับคนสวยของอา โไลลาของอาชอบนกใหม่”

“โน้กกก”

“นกหงส์หยกละ ชอบหรือเปล่า”

โหม่นนำแม่ศรีเรือนตัวน้อย อยากให้แกชอบศกุนตลาด้วยอีกคน เห็นทางหางตาอยู่หรือว่าแม่ศรีเรือนวัยชรากำลังเดินมาหากัน

“ไม่ต้องมาซี้หน้าเหลนยายเลยนะตาเรียว!”

ขึ้นเสียงเขี้ยวไวแสบบอยชาววัง ก่อนจะรับตัว โไลลามาทระกองกอด ปากแตะแก้มเรนหนึ่งฟอด ทำเมินไม่แยแสสีหน้าวิงวอนของคนอุ้มแก

“คุณยายครับ เรื่องหงส์หยก...”

“เลิกบุหรีให้ได้ก่อนเถอะ”

“ได้แน่นอนครับ ผมแวะไปหาเขา เขาไม่ได้สู้บสักมวนเลยครับคุณยาย”

“แล้วตอนที่ไม่ได้ไปละ เด็กนั้นอาจจะแอบสูบก็ได้”

เห็นเค้าเลยว่าคนเป็นยายยังมีอคติกับศกุนตลา ระแวงว่าหญิงสาวจะไม่รักษาสัตย์วาจา

“หรือว่าผมต้องทำเขาท้องก่อน คุณยายถึงจะยอมให้หงส์หยกมาอยู่ด้วย”

“อย่ามาขู่อายแบบนี้นะตาเรียว!”

“ซูที่ไหนด ผมไม่ได้ขู่ นะครับ”

สัพยอกให้ผะตาดไม้ม้วน ยิ้มแผลยักคิ้วว่าเขาเอาจริงทำจริง มีใจจะปลุกปั้นเชื้อไข นกตัวจิ๋วๆ ของเผล็จเกล้าจะฟักตัวออกจากไข่ กางปีกบินถลาโถลมในวังเก่า

เจ้าลิงเผือกของเขาก็จะอยากมีเพื่อนร่วมแก๊ง หนุมานน้อยตีซาเริงรำ ก่อนจะชูแขนหาพริ้มภาที่กำลังเดินตรงมา ร้องเรียกมารดาซัดแจ้ว

“แม่!”

“คะ กวนอาเรียวหรือเปล่าเรา”

อดีตหญิงเถื่อนยืมเข้าลูกชาย เด็กๆ คงรู้ว่าเธอออกมาอรอรับสามี พวกแกจำเวลากลับบ้านของดอกเตอร์เผล็จเกล้าได้ ทั้งคู่สบตาส่งสัญญาณถึงแผลดตัว กรีดกราดดีใจเมื่อเห็นรถยนต์สีเทาเข้ม

“พ่อ!”

แม่ศรีเรือนตัวจิ๋วส่งเสียง ร่างจ้อยลงจากอ้อมอกทวดทันทีที่บีบตาปรากฏกาย

“ว่าไงครับ คนสวยของพ่อ”

ลูกสาวได้รับคำชม ลูกชายหรือจะยอมน้อยหน้า ทหารเอกของพระรามดั้นประท้วง

“ครับ คนนี้ก็คนหล่อของพ่อ”

ดอกเตอร์เผล็จเกล้ายิ้มบาง วงแขนอุ้มกอดลูกสาว ก่อนจะหันมองแผลดน้องนักดนตรี โยนคำถามใส่อีกฝ่าย

“เรียว ทำไมเราไม่เคยบอกพี่เลยว่าหงส์หยกก็เป็นดอกเตอร์เหมือนกัน”

เผล็จเกล้าหูฟัง สำลกลมหายใจ ผะตาดไม้ม้วนเบิกตากว้าง

“พี่ว่ายังไงนะ”

“นั่นสิ พุดเรื่องอะไรอีตาริว”

“ก็หงส์หยกนะสิครับ เขาเป็น...”

เผยให้ยายทราบว่าคุณตลามีเบื้องลึกเบื้องหลัง แผลพิ้งเิญญได้เจอกับอาจารย์ที่ตนเคารพนับถือ

“ดูเหมือนว่าเขาจะเปลี่ยนนามสกุล ไม่รู้ว่าเปลี่ยนจริงตามกฎหมาย หรือเปลี่ยนเพราะเข่าวงการบันเทิง แต่อาจารย์ท่านยืนยันกับผมจริงๆ นะครับ ว่าเป็นศกุนตลาเดียวกัน”

รูปลักษณะต่างกันบ้างก็ด้วยถูกปรุงโฉมจนสะสวยกว่าเดิมมากโข

“พอจบปริญญาเอกที่ต่างประเทศ เขาก็หายเงียบไป คนเลยนึกว่าข่มทำงานวิจัยอะไรอยู่หรือเปล่า ที่ไหนได้ เขามาเป็นดารานักแสดงอยู่ี่เอง อาจารย์คงนึกว่าพี่รู้อยู่แล้วเลยแฉพี่”

‘จะมีดอกเตอร์อยู่ในวังตั้งสองคนเลยสิ’

“แล้วเรียวละ ตกลงว่าเรียวรู้แต่จำไม่ได้ หรือไม่เคยรู้เรื่องนี้มาก่อน”

“ผม...”

“เคยถามเขาใหม่ว่าเขาไม่ติดบุหรี่ บางที่เขาอาจจะสูบแก้เครียดจากการเรียนก็ได้”

ผุดข้อสมมุติฐานให้แผ่นดินงตรึกรตรง เผด็จเกล้ายื่นอึ้งมึนตึบ

“หรือจริงๆ แล้ว ที่ผ่านมา เขาก็อาจจะทำงานวิจัยอยู่ แล้วอาศัยให้เรียว...”

ออกฤทธิ์เช่นเดียวกับสารนิโคติน รสสวาทของเผด็จเกล้าช่วยให้เธอผ่อนคลายสุขสม

ชาวเน็ตมากมายเห็นแบนว่าคุณตลาโง่ม ทำตัวเหมือนคนไม่มีการศึกษา กลายเป็นว่าเธอมีมากจนไม่แยะแสะอะไร

‘แกล้งโง่’ ลวงใครต่อใคร เผด็จเกล้ายังพอให้อภัย

แต่ถ้ามา ‘แกล้งรัก’ ลูบคมเขาให้เสียเชิงชาย เผด็จเกล้ายอมไม่ได้!

‘อาจารย์ไม่ทราบจริงๆ ว่าเธอไม่เคยบอกพวกเขา อาจารย์ขอโทษนะศกุนตลา’

จะโกรธลงได้อย่างไร ศกุนตลาถอนใจเอือกใหญ่ กระทั่งผู้จัดการยอดเยี่ยมก็ไม่เคยรู้มาก่อน เมื่อได้รู้แล้วก็พานตื่นตั้นไม่เล็ก

“พี่ยังซ้อกอยู่เลยเนี่ย ถ้าแกเข่าวงการมาด้วยสถานะดอกเตอร์ศกุนตลา แกจะดังมากนะ คนไทยชอบเด็กเรียนดีจะตาย”

“หรือไม่ก็จะถูกตำว่าประพฤิตินไม่เหมาะสม” ศกุนตลาสายหัวแย้ง แค้นยี้มมูปาก “เปลอๆ จะโดนตีกรอบจากสังคม โดนผู้คนคาดหวัง จะเป็นนักวิชาการหรือดารานางการบันเทิง ถ้าอยากได้ดีก็ต้องอยู่ให้เป็น”

ต้องฉลาด และต้องโง่ในคราวเดียวกัน

“เป็นนักวิชาการ คุณต้องมีความรู้และเชี่ยวชาญในเรื่องนั้นๆ และต้องเชื่องกับผู้ใหญ่ในบ้านเมืองนี้ด้วย ถ้าแข็งข้อ มีปัญหา ก็ไม่พ้นต้องหลบไปอยู่ต่างบ้านต่างเมือง”

ถูกอัปเปหิออกจากประเทศ โดนตีตราว่าเป็นพวกนอกคอก

“แล้วแกเป็นดอกเตอร์ทางไหน ทางวิทยาศาสตร์เหมือนคุณริวไหม”

เอ่ยถามแล้วศรัญย์ก็ต้องห่อปากตกใจ เพราะศกุนตลามืออึ่งค์ความรู้หลากหลาย ทั้งด้านภาษา วิทยาศาสตร์ รัฐศาสตร์ สังคมศาสตร์

“นี่แกเรียนหนักขนาดไหนเนี่ย”

“ก็หนักแหละ แต่หงส์มีเหตุผลให้ต้องตั้งใจเรียน เรื่องมันซับซ้อนนะพี่”

นางเอกสาวพูดมาขนาดนี้ ศรัญย์เลยไม่กล้าถามต่อ ต่างคนต่างเงียบอยู่ครู่หนึ่ง ศกุนตลาถึงค่อยเปิดอกเล่า

“ก็ที่เคยเล่า แม่หงส์ไปแต่งกับผู้ชายที่ฐานะด้อยกว่า โดนพ่อหงส์นอกใจ แม่เสียศรัญย์เสียใจ กลับไปหาพี่สาวเขา”

สตรีสาวโสดผู้ฟูมฟักกลมเกลาศกุนตลาตุจมารดาแท้ๆ

“ตอนนั้นบำหงส์ยังอยู่กับงานวิจัย บำหุ่มเทกกับงานนั้นมาก” อุตสาหะด้วยความวาดหวังว่าผลงานดังกล่าวจะเป็นบันไดสำคัญ พาไปสู่ตำแหน่งทางวิชาการที่บำปรารถนา “แต่สุดท้าย บำก็ยอมสละความก้าวหน้าทางวิชาชีพ เพราะแม่หงส์อ่อนแอ บำอยากดูแลน้องกับหลานมากกว่า”

ไม่ฟังคำคัดค้านจากใคร บำบอกเสมอว่าคุณตลาคืองานวิจัยชิ้นสำคัญของท่าน ทุกการเติบโตของเธอเปรียบเสมือนตำราทรงคุณค่าที่ท่านต้องคอยศึกษาค้นคว้า

“อย่าบอกนะ ว่าแกคร่ำเคร่งตั้งใจเรียนจนจบปริญญาเอกตั้งแต่เด็กก็เพื่อบำ อยากให้บำภูมิใจ” ขบคิดประมวลผลตามคำของนางเอกสาว ผู้จัดการยอดเยี่ยมค่อยๆ จับเรื่องราวได้

“ไม่เชิง เพราะจริงๆ หงส์ก็เรียนเพื่อตัวเองด้วยนั่นแหละ หงส์เห็นบำเป็นไอดอล อยากเป็นนักวิชาการเหมือนเขา”

“แล้ว...บำแกไม่ว่าเธอ แกมาเป็นดาราแบบนี้”

“ว่าสิ ทะเลาะกันบ้านแทบแตก บ้าเกลียดดวงการันเทิง เพราะว่าพ่อของหงส์ก็อยู่ในวงการบันเทิงเหมือนกัน”
จะเล่าทั้งที่ก็เปลือยเสียให้สิ้นกระบวนความ ศกุนตลาหลุดซ่า เพราะศรัณย์หน้าเหลืองตระหนกทันควัน เมื่อรู้ว่าบิดาของเธอเป็นผู้
กำกับมือฉกาจ กวาดรางวัลมาทุกเวที

“จริงๆ แล้วเขาเป็นพ่อแถมหรือหรือ!”

“อือ”

“งั้นข่าวชดเคาเหล่านี้กับผู้กำกับอะไรนั่น...”

เหตุอื้ออึงที่ศกุนตลาต้องรับมือเมื่อแรกเริ่มงานแสดง

“ก็ไม่จริงนะสิ พ่อไม่ยอมกำกับละครที่หงส์เล่นเป็นนางเอก พวกสื่อเลยเอาไปขยี้เป็นประเด็น บอกว่าหงส์ก้าวร้าว ผู้ใหญ่เลยไม่
เอ็นดู”

เสียงลือลือกันอยู่นานว่าศกุนตลาไม่มีสัมมาคารวะ ไม่รู้จักลำดับชั้นอาวุโส

“อีกเรื่องที่หงส์อยากให้คุณรู้ไว้...”

หญิงสาวพยักหน้าให้อีกฝ่ายมองชายหนุ่มร่างสูง หลังจากรถของศรัณย์แล่นเข้าประตูวังเก่ามาแล้ว

“คนที่ป่าหงส์ปลานปล้ำและมองเขาเป็นหลานเขยในฝัน คือแปดพี่ ดอกเตอร์เผด็จกล้า แต่คนที่หงส์ได้มา ต้นเป็นแปดน้องมือ
กีตาร์”

และเขาก็กำลังทำหน้าที่มึงหึง ยืนรอศกุนตลา ดักร้างบางไว้

“ก่อนจะเข้าวังไปคุยกับยายผม คุณต้องคุยกับผมก่อน” เผด็จกล้ารั้งแขนสลักเสลา กลางอกร้อนเร้าด้วยความขឹងใจ
“ผม...เป็นเหมือนบุหรี่ป้าของคุณ ทำให้คุณมีความสุขได้ใช่ไหม”

จะด้วยความใคร่ ด้วยเสียงเพลง หรือด้วยอะไรก็ตามแต่

“ถ้าผมมีคุณสมบัตินั้น แล้วทำไมตอนแรกคบกันคุณยังสูบยาอยู่อีก ผมยังทำหน้าที่ได้ไม่ดีพอหรือ ดอกเตอร์ศกุนตลา!”

ร่างบางสะดุ้งเฮือกเมื่อถูกเขาเรียกด้วยบทบาทที่เธอซุกซ่อนตลอดมา ดอกเตอร์สาวเม้มปากแน่น ก่อนจะเซ็ดหน้าดอกกลับ

“ใช่สิ! คุณยังทำหน้าที่ได้ไม่ดีพอ ถ้าคุณไม่ความจำเสื่อมเสียก่อน คุณคงรู้ว่าคุณเองนั่นแหละ ตัวกระตุ้นให้ฉันอยากสูบยา!”

ชายหนุ่มอาจมอบพระราชสาваทบนเตียงนอน ทำเธอเสพติดเรือนกายสูงใหญ่ แต่ไม่เคยมอบสรภักหวานซึ่งอย่างที่แปดพี่ของเขา
มอบให้พรรัมภา

“ท่านหญิงรออยู่นะคะคุณเรียวก พาคูหงส์หยกเข้าวังเถอะคะ”

สายหยุดตามมาท้วงมือกีตาร์ เชื่อเชิญศกุนตลาและผู้จัดการ ทั้งคู่ก้าวขาตามต้นห้องคูใจ เผด็จกล้าอาจจะยังหงุดหงิดหัวเสีย แต่
ก็เดินตามหลังไป

“มาแล้วหรือ” ฆะดาชไมนั่งหลังตรงคอยท่า มองประเมินดอกเตอร์สาว “หลานชายคนโตของฉัน เขาบอกว่าเธอน่าจะติดบุหรี่ป้า
เพราะความเครียดจากการเรียน ทำวิจัย”

คนชราเลิกคิ้วหยิ่งทำที่ว้าใช้หรือไม่ ศกุนตลาเองก็คร้านจะปกปิดไว้

“คะ คุณริวพุดถูก หนูสูบบุหรี่เพราะความเครียดจากการเรียน”

ต่อให้จับปริญญากออก เข้าวงการบันเทิงแล้วก็ยังเลิกไม่ได้ คนจะชิงชังก็ตามสบาย

“ตอนดาร์วิเรียนหนักๆ เขาก็มีช่วงกอดกัน ต้องคลายเครียดเหมือนกัน” ฆะดาชไมเอ่ยถึงดอกเตอร์ของตัวบ้าง ตาเหลือบมองเผด็จ
กล้า “น้องชายเขานั่นแหละ ตาเรียวกเล่นกีตาร์ให้พี่เขาฟัง”

คอยแหยให้พี่ชายหัวเราะ แกล้งกระเช้าให้เผด็จกล้าลดความเข้มเคร่ง

“แล้วเธอนะ เลิกได้หรือยังล่ะ ครบกำหนดสามวันแล้วนะ”

ฆะดาชไมวางสีหน้านิ่งเฉยเสมือนไม่ยินดียินร้าย เมื่อผู้จัดการของศกุนตลายกมือตอบคำถามแทนเจ้าตัว

“เลิกได้แล้วคะท่านหญิง หงส์ไม่ได้สูบเลยสักมวน”

“แน่ะ”

“แน่ะ หงส์เลิกได้แล้วจริงๆ”

ศรัณย์ยืนยื่นช่วย แม้นคนชราจะไม่ยิ้มออกมา แต่ประกายตากก็พึงพอใจ

“ดาเรียวกอยากลองอยู่ก่อนแต่งกับเธอก็ เธออยากมาอยู่กับเขาไหมล่ะ”

ฟังแล้วตึงตงขอบกล ศกุนตลาจะพริบตาพริบๆ ด้วยนี้ราวกับว่าฆะดาชไมเป็นฝ่ายชวนเธอด้วยตัวเอง

“หมายถึง อยู่วังท่านหญิงหรือคะ”

“อืม”

“ทำไมยอมง่ายนักล่ะคะ”

“แล้วทำไมต้องยากล่ะอี”

“ก่อนหน้านี้ท่านหญิงรังเกียจจริงงอนหนูจะตาย”

“ฉันไม่ได้เกลียดเธอ ฉันไม่ชอบกลิ่นนุหรี ฉันห่วงเด็ก ๆ จะต้องให้ฉันพูดก็รอบ!”

คนชราดูเสียงเขียว ยังระแวงสารนิโคตินจากกายหญิงสาว เจ้าพวกตัวป่วนก็ช่างไม่รู้เรื่องรูปร่าง คอยจะร่ำร้องว่า ‘โหนกกก’ กวักมือเรียกหานกหงส์หยกกันให้ควัก

“ถ้าเธอเลิกได้แล้วฉันก็ไม่มีปัญหาอะไร ที่ฉันอยากรู้คือป้าเธอเขาจะยอมไหม”

หลานของป้าหลุบตา ลอบถอนใจ คนทางวังนี้ทราบว่าคุณตลาเป็นดอกเตอร์ คงทราบแล้วด้วยเช่นกันว่าผู้ใหญ่ฝ่ายเธอเป็นใคร

“หอบเสื้อผ้าไปอยู่กับหลานชายฉันเป็นปี ๆ ป้าเธอเขาไม่ว่าเลยเธอไง เขาเป็นนักวิชาการด้วยใช่ไหม”

คุณตลาพยักหน้า กระจกระอ่วนกับการเอ่ยถึงผู้ปกครองของตัวเอง

“ป้าโกรธที่หนูมาเป็นดารา ไม่คุยกับหนูมานานแล้วล่ะ” นั่นเป็นคำตอบให้ผะดาศไม่ทราบ คุณตลากำลังตกที่นั่งลำบาก “ต่อให้อยู่แล้วไม่ได้แต่ง ป้าก็คงไม่ว่าอะไร”

หญิงสาวเดาว่าป้าคงไม่อินชิงชอบสักเท่าไร แต่กับความรู้สึกของผัดจเกล้าเธอไม่อาจเดาได้ มีเพียงเขาที่ล่วงรู้ความในใจ ชายหนุ่มกัดฟันจนเพราะระคายหูกับคำพูดของเธอเมื่อครู่

อยู่แล้วจะไม่แต่งได้ยังไง อยู่แล้วต้องแต่งเท่านั้น!

‘อยาก’ อย่างอื่นบ้าง

“ตกลงว่าจะมาอยู่ใช่ไหม ฉันจะได้ให้คนไปจัดห้องเตรียมไว้”

อยากสอนเจ้าหล่อนทำหน้าปรุงเติมแก๊ ะตาขไมเชื่อมั่นว่ากลเต็ดเคล็ดลับของสาวโบราณ จะช่วยให้สาวยุคปัจจุบันตัวหอมตริ่งใจ กลบกลิ่นสาบจุนบนผิวเนื้อขาวนวลได้ แต่แทนที่ศกุนตลาจะยินดีปรีดา เธอกลับยิ้มแหย อ้อมแอ้มเอ่ยกับคนชรา

“ท่านหญิงคะ”

“มีอะไร”

“ขอบคุณนะคะที่เมตตา แต่หนูคง...มาอยู่ในวังกับท่านหญิงไม่ได้แล้วค่ะ”

ปฏิเสศคำชวนจากอดีตหม่อมเจ้าหญิง เคยเสนอหน้าเข้าหาอีกฝ่าย อยากมาเดินนวยนาดกลางวังเก๋าก็จริง แต่พอพระตาขไมยอม อ้าแขนรับ เธอตันเป็นฝ่ายปอดแตกเสียอย่างนั้น ที่อดทนเลิกบุหรืภายในสามวันก็แค่ลองเติมพิน ดูเชิงว่าพระตาขไมจะมีลูกเล่นอื่นใด คาดว่าหญิงชราจะเข้มงวดเพิ่มเงื่อนไข ไม่นึกว่าเรื่องราวจะลงเอยง่าย ๆ เช่นนี้

ง่าย...จนเธอกริ่งเกรงว่ามันง่ายเกินไป

“ทำไม ทำไมมาอยู่กับเราไม่ได้!” เสียงแข็งกร้าวดังมาจากร่างสูงใหญ่ เผล็ดเกล้าตาวาวโมโหจัด

“ฉันว่าฉันอยากบุหรือีกแล้วละ ถ้ามาอยู่ในวังกับคุณ ฉันคงกลับไปสูบบุหรือีกไม่ได้”

เหมือนโดนบังคับคล้าย ๆ ให้ต้องเลิกอย่างเด็ดขาด ไม่มีสิทธิ์กลับไปแตะมวนยา คนของวังคงจะคอยจับตามองทุกฝีก้าว ตาแป้ว ๆ ของลิงน้อยตัวจ้อยจะคอยจ้อง เจ้าที่เจ้าทางจะทำเธอชนลูกเกรียว ส่งสัญญาณท้วงติง

‘ยายเด็กอมควัน อัยรีย่านพ่นควันในวังฉัน!’

“หงส์ แก่ใจเย็น ๆ ก่อนนะ พี่ว่าแกแค่ตื่นเต้น ทำตัวไม่ถูก”

ขนาดศรัณย์ยังมีมิงง นึกว่าพระตาขไมจะแค้นยิ้มหยนชี้หน้า

‘ถ้าเป็นแบบนี้ ันเธอก็ออกจากวังฉันไปเลยนะ!’

ขับไล่ไล่ส่งเมื่อนางเอกสาวคิดจะรวนเรหวนหาวมวนยา แต่หญิงชรากลับนิ่งเงียบ ไม่ต่อว่าต่อขานสักคำ มีมาตทรงบารมีจนศรัณย์ หวั่นแทนศกุนตลาอยู่เหมือนกัน ท่านคงรู้ดีว่าเจ้าหล่อนอาจจะประสบกับอาการ ‘ถอนนิโคติน’ หากปล่อยออกจากวังไป เธอคงระงับใจไว้ไม่ได้ ต้องพ่ายแพ้ให้ความปรารถนา

“ส่ายหยุด ไปจัดห้องนะ” หันสั่งตันห้องคู่ใจ เสียงเรียบแฝงความเฉียบขาดอย่างที่ใครฟังก็รู้สึกได้ว่าพระตาขไมเอาจริง

“ไม่ค่ะ หนูไม่อยู่!”

ดอกเตอร์สาวสายหัว กลืนน้ำลายลงคอที่แห้งผาก

“กักขังหน่วงเหนี่ยวเป็นความผิดทางอาญานะคะท่านหญิง ท่านหญิงจะทำแบบนี้กับหนูไม่ได้!”

ยกกฎหมายมาขู่พระตาขไม ศกุนตลาลุกขึ้นยืนจะวิ่งหนี ทว่าเผล็ดเกล้าก็คว่ำร่างบางไว้ท่วงทั้น

“ปล่อยฉันนะคุณเรียวกู! คุณกับยายคุณไม่มีสิทธิ์บังคับฉัน เรานะ เราเลิกกันไปแล้ว!”

หลุดปากโพล่งบอกชายหนุ่มวาระหว่างเขากับเธอสิ้นทั้งเขือขาดทั้งไข ศกุนตลาพยายามสะบัดแขนหนีจากฝ่ามืออีกฝ่าย

“ว่ายังไงนะ”

“ฉันกับคุณ เราเลิกกันไปแล้ว!”

“เราจะเลิกกันได้ยังไง ไหนว่าผมรักคุณมาก”

“ฉันต่อแผล คุณไม่ได้รักฉัน!”

ตะโกนก้องบอกความจริงกับเขา ศกุนตลาปากซีดตัวสั่นจนเผล็ดเกล้าชักสงสาร วงแขนเขากอดรัดแนบแน่น

“ผมบอกเธอ ว่าไม่รักคุณ”

“ไม่บอกก็รู้ คุณไม่ได้รักฉัน!”

“เอาอะไรมา มันรู้ใจผมหรือไง” หนุ่มแบดบอยยื่นหน้าไปใกล้ จมูกเข้ขมับหญิงสาว “แล้วใจของคุณจะอยากแก้บุหรืไหม”

“หมายความว่าไง คุณคิดว่าฉันจะอยากอะไรอีกล่ะ”

“อยากขึ้นเตียงกับผัวไง ไม่อยากบ้างเธอ!”

กระแทกกระทั้นชักชวนหญิงสาว ตาลุกวาวส่องเจตนาที่นัยกระหาย ทำเอาคนเป็นนายใจหายใจคว่ำ ฆะดาชไม่ร้องห้าม

“ปล่อยหงส์หยกนะตาเรียว จะมาปล้ำกันกลางวังยายเลยหรือไง!”

แหวเสียงแหล่มใส่หลานชายคนเล็ก ก่อนจะทำหน้าบึ้งต๋ำหน้าเด็กกอมควัน

“เธอก็อีกคนนะดอกเตอร์ เตี้ยรัก เตี้ยวไม่รัก เตี้ยวเล็ก เตี้ยวไม่เล็ก ตกลงเธอจะเอายังไง สรุปรูว่าแม่นางร้ายนั่นพูดจริงหรือ!”

ดอกเตอร์สาวชะงักกึก เริ่มตั้งสติได้ ลนลานจนลืมนึกว่ามีคูกรณีโป๊ปิด ศกุนตลาสูดลมหายใจเข้าเต็มปอด ตะกุกตะกักเอ๋ยกับ

หญิงชรา

“คือว่าหนูกับเขา...หนูกับคุณเริ้ว...”

“ถ้าแม่นางร้ายนั่นพูดจริง ฉันจะจัดงานแต่งงานให้เขาอาทิศย์หน้าเลย!”

สองหนุ่มสาวหันขวับหากัน ศกุนตลาเบิกตาโพลง เผด็จเกล้าคลายวงแขน

“แต่อะไรกันครับคุณยาย จะให้ผมแต่งงานกับเขาได้อย่างไร”

“ทำไมจะไม่ได้ เกิดมาเป็นลูกผู้ชาย ต้องรักษาคำพูดสิตาเรียว”

“ก็ผมไม่เคยพูดนี้ครับ ผมจำไม่เห็นได้ว่าเคยขอเขาแต่งงาน”

“แล้วจำได้ไหมล่ะ ว่าเลิกกับหงส์หยกไปแล้วหรือยังไม่เลิกกันแม่!”

จะหลานชายหรือศกุนตลา ก็แปรปรวนพอกัน ฆะดาชไม่เขินเขี้ยวเคี้ยวฟัน ถ้าพรธัมมาไม่อุ้มแม่ศรีเรือนตัวจี๋วิมาหา เผด็จเกล้าคงโดนสอบให้รู้ตัวรู้แดงกันไปข้าง

“โหน้กก”

“คะ ไลลาของแม่เห็นนกไซ้ไหม”

“โหน้กก”

“อยากให้อาหงส์หยกมาอยู่ด้วยไซ้ไหมคะ”

“โหน้กก โหน้กก!”

แม่ศรีเรือนตัวจ้อยติดดิน มือจี๋ ๆ กวักเรียกศกุนตลา ยืมหวานไซ้ฟันขึ้นน้อย ๆ ต้อนรับดอกเตอร์สาว

“ฉันอยู่ไม่ได้หรอกตัวเล็ก”

ศกุนตลายิ้มเจื่อน ตัวยังสั้นหัวนั้นผวา เธอช่างไม่ต่างจากมโนราห์ยามโดนเก็บปีกเก็บหาง วงแขนเผด็จเกล้าที่ร้อยรัดร่างก็เปรียบ

ตั้งบ่วงนาคบาศ

“พี่แฉม หงส์ว่าเรากลับ...”

“อยู่ได้สิ ทำไมจะอยู่ไม่ได้”

ศรันยโพล่งซัด ไม่รอให้หญิงสาวเอ่ยจบ

“ในฐานะผู้จัดการ ผมอนุญาตให้หงส์หยกอยู่กับท่านหญิงครับ”

วางตนจริงจังทางการ อยากจะฝากฝังศกุนตลาไว้กับฆะดาชไม่

“พี่ทำอย่างนี้กับหงส์ได้ยังไง พี่ต้องปกป้องหงส์ ทำเพื่อเด็กในสังกัดของตัวเองสิ!”

“ก็นี่แหละทำเพื่อแก มันจะติดตัวแกนะหงส์ ท่านหญิงนะอ่านขาด เตี้ยวร่างกายแกจะถอนนิโคติน แกจะทรมาณมาก และฉันก็ใจไม่แข็งพอจะทนเห็นแกทรมานดูใจฉันว่าฉันยอมไปซื้อบุหรี่ให้แกสูบอีกแน่ๆ”

แต่ฆะดาชไม่ไม่ใช่ คนชราข่มงวดพอจะกำราบศกุนตลาได้

“อยู่กับท่านหญิงนี้แหละ ดีแล้ว ท่านหญิงจะช่วยแกเอง”

ในความดูเคร่งของฆะดาชไม่ มีความกรุณาเออลั้นที่ศรันยสัมผัสได้

“ว้ายังไง ตกลงเธอจะรักหรือจะเลิก” หญิงชราหรีต่าจ้องร่างบาง บ่นกระปอดกระแปดขัดใจ “เด็กสมัยนี้ เป็นแบบนี้กันไซ้ไหม รักง่ายหน่ายเร็ว”

“ผมเปล่านะครับคุณยาย คนอย่างผมนะหน่ายยาก ถ้ารักมาก ผมไม่มีทางเลิกง่าย ๆ”

ออกกว้างฝั่งผายแสดงความมั่นใจ เผด็จเกล้ายิ้มมุมปาก ก่อนจะพูดโดยไม่มองสาวข้างกาย น้ำเสียงหนักแน่นเด็ดเดี่ยว

“ต่อให้โดนบอกเลิก ผมก็จะทำทุกทาง เพื่อให้เขากลับมาหาผม!”

“ไม่จริงหรอกคะคุณเพิร์ล คนเจ้าชู้อย่างเขาจะเหวอ จะหน่ายยาก”

รอบกายเขามีสาวมากมายมาแต่ไหนแต่ไร ศกุนตลาเอ่ยกับพริ้มภาเช่นนั้น หลังครั้นย้อออกจากวังไป แม่ของเด็กๆ รีบจับจูงมือ ดอกเตอร์สาว พามาสงบสติอารมณ์ รอพบดอกเตอร์หนุ่มในห้องหนังสือ

‘เรื่องอะไรคะ คุณริ้วมีธุระอะไรกับฉัน’

แม้จะไม่โหมแผลดน้อง ทว่ากับแผลดพี่ ศกุนตลาดูจะเกรงใจเขาไม่น้อย พอทราบว่าเป็นเด็กกลัวอยากสนทนาด้วย นอกจากจะสนอกสนใจธุระตั้งกล่าวแล้ว เจ้าหล่อนยังยอมนั่งเงียบๆ สงบเสงี่ยมเรียบร้อย

“น้องเพิร์ลไม่อยากจะรู้หรือครับ ว่าพวกเด็กเนิร์ดปริญญาเอกเขาคุยอะไรกัน”

พริ้มภาหัวเราะ มองคนบ่นกระปอดกระแปดตามมาบ่นเธอถึงในครัว

“พี่เรียวยากให้หนูฟัง แล้วไปเกาะเกาะสามีใหม่คะ”

“ไม่ใช่ พี่จะสร้างความรำคาญในครอบครัวไปทำไม พี่แค่สงสัย” นักดนตรีหนุ่มไหวไหล่เฉฉาด เสนอตัวอาสา “น้องเพิร์ลกำลังจะทำอาหารให้หลานพี่ใหม่ เดียวพี่เอาผลไม้ไปให้พี่ตัวเอง”

ผุดข้ออ้างว่าหวงหลานชายหลานสาว กลัวว่าพวกเกาะหิ้วท้องรอนาน เผลอจกแล้วก้าวตุ่มๆ ไปก่อนวงสองดอกเตอร์ ส่งเสียงกระแอมในลำคอขจัดจิ้งหะ

“คุยอะไรกันอยู่”

ตาคมวาวจ้องหาพิรุณ สังเกตท่าทีของทั้งคู่

“พอดีว่าพี่กำลังจีบหงส์หยก”

“ว่าไงนะ!”

“จีบไปเป็นอาจารย์ที่มหาวิทยาลัย”

เผลอจกแล้วหน้าม่าน เสียทำให้แผลดพี่เข้าจนได้ เห็นดอกเตอร์เผลอจกแล้วยิ้มมุมปากขบขันก็ยังอับอาย

“แล้วเป็นไงครับ จีบติดไหม”

วางจานผลไม้บนโต๊ะเขียนหนังสือของพี่ชาย มองทั้งคู่กลับปามา ได้คำตอบว่ายังไม่ติด ศกุนตลากำลังขบคิดหนักใจ

“ทำไมล่ะหงส์หยก”

เธอทอดถอนใจ ความมุ่งมั่นในฐานะดารานักแสดงยังมีอยู่

“ก็ต้องรับละครเรื่องใหม่”

“หมายถึงเรื่องที่มีผมเป็นพรอนั้นใช่ไหม ผมก็บอกแล้วไงว่าไม่ให้เล่น!”

และจะโวยวายคัดค้าน หากเธออินกับบทบาทสุดฉาว ขอสนับสนุนให้ดอกเตอร์สาวเลือกงานวิชาการมากกว่า แผลดพี่ของเขาเองก็เห็นพ้อง

“ไม่เสียตายความรู้ที่อุตสาหะเรียนมาหรือหงส์หยก ผมว่าคุณน่าจะเป็นอาจารย์ที่นักศึกษาชอบมาก คลาสของคุณ พวกเขาคงแย่งกันลงทะเบียนเรียน”

แรกเริ่มอาจจะพากันสงสัย นางเอกสาวอวดวันละเธอจะมาสอนเรา จบปริญญาเอกจริงหรือเปล่า ผู้คนจะอยากลองภูมิศกุนตลาเป็นโอกาสให้เจ้าหล่อนแสดงศักยภาพ หากประสิทธิ์ประสาทวิชาจนนักศึกษาติดใจ เผลอๆ เธอจะดังเปรี้ยงในฐานะนักวิชาการก็ได้

“บางที คุณอาจจะฮอตจนคนแถวนี้ตามไปเฝ้าที่มหาวิทยาลัย”

‘คนแถวนี้’ สายหัว รีบออกปากแย้ง

“ผมจะไปทำไม งานผมเยอะจะตาย”

ไหนจะต้องเขียนชิงเกลใหม่ งานทัวร์คอนเสิร์ตที่รับไว้ เผลอจกแล้วจะพูดอย่างไรก็ไม่วายถูกพี่จิบไตด้วยสัญชาตญาณของฝาแฝดเกิดจากท้องแม่เดียวกัน โตมาด้วยสองมือของตายาย ทำให้ดอกเตอร์เผลอจกแล้วมองไม่ออกว่าไอ้น้องชาย...

มันไปแน่ๆ!

หากศกุนตลาเลือกจะคงไว้ซึ่งสถานะนางเอก นักดนตรีหนุ่มก็คงตามไปป่วนถึงกองถ่าย เจ้าสัวเกรียงlobal พินิจท่าทีของหลานชายคนเล็ก เห็นภาพเลยว่าเผลอจกแล้วจะไปนั่งมีนตึงอยู่หน้าจอมอนิเตอร์ คอยกำกับฉากลิปซิงจนคนเขาเดือดร้อนนุ่นวาย ทำงานกันไม่ได้

“ไม่ใช่แค่ทดลองอยู่ก่อนแต่งกับตาเรียว แต่อยู่ก่อนแต่งกับพวกเราด้วย”

ท่านหญิงของตัวว่าอย่างไร เจ้าสัวเกรียงก็ว่าตามนั้น ไม่กล้าขัดภรรยา มองออกด้วยว่าเผลอจกแล้วกำลังตื่นเต้น ขณะนั่งเคียงข้างร่างบาง รอฟังคำแถลงของผู้ใหญ่ การอยู่ก่อนแต่งของสองหนุ่มสาวมีกฎเกณฑ์ใดมาเป็นเงื่อนไข

"ให้ใช้ชีวิตเสมือนว่าเราเป็นครอบครัวเดียวกันแล้ว แม่ไข่มุกเขาก็มาอยู่ก่อนแต่งกับเราตั้งนาน กว่าจะได้แต่งงาน"

หญิงชรายิ้มบางเอ็นดูสะใภ้ใหญ่ ว่าที่สะใภ้เล็กเห็นเช่นนั้นก็อยากแกล้งยียวน เธอเอ่ยถามพริ้มภา

"นั่นสิคะคุณพริ้ม ว่าคุณจะได้แต่งห้องก็โตแล้ว ท่านหญิงยายเคยตั้งแง่กับคุณด้วยใช่ไหม"

อดีตหญิงเถื่อนหัวเราะ สายหัวแกँต่างแทนคนชรา ท่านกำลังตาเขียวช้ำ เพราะจุดที่โดนหญิงอมควันกระทบกระเทียบ

"ไม่ใช่คะ ท่านหญิงยายไม่เคยตั้งแง่กับฉันเลย ฉันขอพิสูจน์ตัวเองว่าไม่ได้หวังอะไรจากคุณริว เลยไม่ได้รับแต่งงานขนาดนั้น"

ตอบอุบอิบขวยเขินเพราะดอกเตอร์หนุ่มโอบบ่า ยิ้มกริ่มภาคภูมิใจในตัวภรรยา

"แล้วหนูล่ะคะท่านหญิง หนูต้องพิสูจน์ตัวเองด้วยหรือเปล่า"

ถามเหมือนอยากจะทำเช่นสะใภ้ใหญ่ แต่มองแววตาของศกุนตลาแล้ว ฝะดาชไม่มั่นใจ ดอกเตอร์สาวถามเพราะไม่อยากทำ

ต่างหาก

"แล้วแต่เธอสิ อยากทำอะไรก็ทำ เป็นตัวเองได้เต็มที่"

จะกิดขวางก็เพียงเรื่องบุหรี นอกเหนือจากนี้ฝะดาชไม่อนุญาตให้เจ้าหล่อนแสดงตัวตน คนทางวังจะได้เห็นเต็มตา ต่างฝ่ายต่างพิจารณาว่าจะอยู่ร่วมกันได้ไหม จะชนะใจใครๆ เช่นสะใภ้ใหญ่หรือเปล่า

พริ้มภาเข้ากับคนง่าย ด้วยนิสัยอ่อนน้อมถ่อมตน ชี้เกรงใจ ทว่าศกุนตลามั่นใจในตัวเอง ชัดเจนว่าต้องการอะไร

"แปลว่า ถ้าหนูอยู่แล้วอีต้อใจ ไม่มีความสุข หนูไปได้เลยเธอคะ"

พูดโดยไม่มองหน้าเผด็จเกล้าเจกที่เขาค่อยทำ แต่กระนั้นศกุนตลาที่รู้สึกได้ว่าอารมณ์ของชายหนุ่มมาคุทันควัน

"ได้สิ ฉันแพร่อยู่แล้ว แต่ก่อนจะไป เธอแค่ต้องให้เราเช็กให้ชัวร์ก่อน"

"เช็ก? เช็กอะไรคะ"

ศกุนตลาจะพริบตาจุนง สงสัยว่าสิ่งใดกันที่ฝะดาชไม่อยากรวดตรา

"ก็เช็กว่าเธอห้องเหลนฉันหรือเปล่านั้นสิ ใครจะปล่อยให้เธอพาเขาบินหนีเราไป"

เห็นได้ชัดว่าหญิงชราห้วงหวงหายาของเผด็จเกล้ายิ่งกว่าอะไร ศกุนตลาเกือบจะย่อนอีกฝ่ายอยู่แล้วเชื่อว่าอย่ากังวลไป การตั้งครรภไม่ใช่ง่ายสำหรับเธอ คบกับเผด็จเกล้ามาร่วมห้าร้อยวัน ศกุนตลากับเขาทรยศบนเตียงกว้างมาเกินกว่าห้าร้อยครั้ง บางคืนก็จัดหนักมากกว่าหนึ่งรอบ ทำร้ายบางปวดระบมจนจวนจะเคล็ดชั้ยออก

“ถ้าอย่างนั้น ท่านหญิงก็ห้ามหลานชายตัวเองด้วยสิคะ”

“ห้ามอะไร”

“ก็ห้ามทำอะไรหนูอีก เราสองคนมีอะไรกันมานานเกินพอแล้ว”

ใจกล้าโพล่งกลางวังว่าเธอกับเขาครีนเครงแนบเนื้อมานาน แต่เผด็จเกล้าคงเห็นต่าง เขาชื่นเสียงคัดค้าน

“เกินพออะไรของคุณ ผมไม่พอด้วยหรือ!”

ทำหน้าเหมียวทั้งแสดงความกรุณา โกรธ เผด็จเกล้าประท้วง ขอความเป็นธรรม

“ผมไม่พอนะครับคุณยาย ถ้าไม่ใช่ชีวิตเป็นผิวเมียกันจริงๆ จะเรียกว่าอยู่ก่อนแต่งได้ยังไง!”

ให้ตายอย่างไรก็จะระเริงใครกับสาวเจ้า ความมุ่งมั่นของเขาทำทุกคนอีหลัก็เหลือไปตามๆ กัน ฆะดาชไมกระดากอาย เจ้าสัวเกรียงยิ้มขึ้น ภรรยาคงคาดไม่ถึงว่าเด็กสองคนนี้จะยกเรื่องเช็กชมาต่อรองด้วย

“แต่หนูพอแล้วนะคะท่านหญิง หนูเห็นมาแล้วทุกจังหวัดจะโคน”

“รู้ได้ไงว่าเห็นมาหมดแล้ว ผมอาจจะมึลุกเล่นไม้เต็ดที่ยังไม่เคยใช้กับคุณ!”

หนุ่มสาวถกเถียงไม่ยอมกัน คนกลางวัยชราพลันพิศพิพวน ก่อนจะหันขวับมองคู่ของแฝดพี่ เพราะจู่ๆ ดอกเตอร์เผด็จเกล้าก็ก้มงับใบหูพระรามา

“นั่นเราทำอะไรอีตาริว”

“แสดงให้เมียรู้ละสิครับว่าผมก็ยังเหลือไม้เต็ดอีกมาก กลัวเมียจะคิดเหมือนดอกเตอร์หงส์หยก”

หัวว่าพระรามาจะเบื้อหน้าย แฝดพี่ยิ้มแผล่ กดจุมุกบนแก้มนวล

“กระหม่อมก็เหมือนกัน กระหม่อมยังเหลือไม้เต็ดอีกเยอะเลยครับท่านหญิง”

เจ้าสัวเกรียงอดไอบ้าง สายตาแพรวพราวของเขาทำฆะดาชไมหน้าม่าน โวยสามี่แก็ก้อ

“ยังจะเหลืออะไรอีกคะ แก่จนปานนี้แล้วนะ!”

ชายชราหัวเราะ ไซ่เพียงต้องการจะหยอกภรรยา แต่เห็นควรจริงๆ ว่าต้องเจรจากัน

“ก็ดี ที่หนูหงส์หยกพูดตรงๆ ผมว่าเราต้องตกลงกันอย่างเป็นทางการนะครับท่านหญิง”

ฆะดาชไมมองค้อนปะหลับปะหลือก ทว่าก็เห็นด้วยกับสามี่ ต้องจัดแจงให้เรียบร้อย

“ท่านหญิงโปรดทูลสตรี้ คงขอไซ่ใหม่คะ ถ้าหนูจะอยู่ในกรอบจารีต รักนวลสงวนตัว”

ดอกเตอร์สาวเอ่ยตักค้อ คาดหมายว่าหญิงชราจะเอออ

“เธอคิดเข้าไปใหม่ เลยเถิดไปถึงไหนต่อไหน เพิ่งจะมาคิดได้เธอไรว่าต้องรักนวลสงวนตัว”

“แล้วยังไงคะ ท่านหญิงพูดแบบนี้ แปลว่าจะสนับสนุนให้คุณเรียวยามีเช็กชกับหนูหรือ!”

“อืม”

“ไม่กลัวว่าหนูจะท้องขึ้นมาจริงๆ หรือคะ!”

“ไม่กลัว”

ตอบอย่างสบายอกสบายใจ ฆะดาชไมหาได้ครั้นคร้ามไม่ เด็กอมควันสูบยามานานวัน หากเจ้าตัวเล็กฝ่าฟันความเสี่ยงจนถึงกำเนิดขึ้นมาได้ก็นับว่ามีบุญวาสนาต่อกัน

“ถ้าเธอท้องได้ ฉันก็เลี้ยงได้!”

“ถ้าคุณยายเลี้ยงได้ ผมก็ทำลูกได้เหมือนกัน”

ยกคิ้วกะลิมกะเหลียวอดโอ แววดาพรารวะยับเพราะศกุนตลาถอดเตรสกระโปรงยาวครึ่งน่อง เหลือเพียงชุดชั้นในสีครีม เรือนกายอรรชรปรากฏต่อสายตาเผด็จเกล้า คู้นชินกับการแก้ผ้าต่อหน้าเขา ทว่าจังหวะที่หญิงสาวกำลังจะปลดตะขอ จู่ๆ เธอก็ขวยเสียวอย่างนั้น เผด็จเกล้าหนึ่งซิ่ง ไม่รุกประชิดเหมือนเคย

“หงส์หยก”

พอเขาเรียกขาน ศกุนตลาถึงประหลาดใจ รอยยิ้มของเขาปราศจากความหื่นกระหาย แต่เอ๋อสิ้นไปด้วยความอ่อนโยน

“ขอบคุณนะ ที่ยอมเข้าวังมาอยู่กับผม”

ฟังแล้วพานชะงักงัน ใครจะนึกล่ะว่าหนุ่มแบบบอยจะชอบคุณกัน ศกุนตลาอึ้ง เมื่อเขาแนบปากบนผิวเนื้อ จุ่มพิตเบาๆ ที่อกอวบ และหยุดยู่แค่นั้น มือไม่แตะต้องล่วงเกิน

“อะไร ผิดหวังหรือใจที่ผมทำแค่นี้” หัวเราะหึในลำคอ มีลูกเล่นสมกับที่ไม่ไว้

“แล้วทำไมคุณทำแค่นี้ล่ะ”

หญิงสาวครุ่นคิดสงสัย ซ่องท้องโหวงโหวง เผด็จเกล้าเสมือนนุหรีที่เธอตัดขาดไม่ได้ สบแล้วจะเป็นอันตรายต่อร่างกาย แต่ก็ยากจะร้างราจากมัน รู้ทั้งรู้ว่าเข้าวังแล้วจะว่าวุ่นทั้งกายใจ แต่ก็เอาตัวมาพัวพันกับเขา

“ที่ผ่านมา ผมคงเป็นคนรักที่แย่มากใช่ไหม”

กล้าถามเธอก็กล้าตอบ ศกุนตลาพยักหน้า

“มาก”

“งั้นลืมผมคนนั้นไป จำผมคนนั้นแทนได้ไหม”

น้ำเสียงเขาแว่วอจนเธอเกือบใจอ่อน แต่พอตระหนักถึงความเป็นจริง ศกุนตลา ก็เบ่ปาก

“คุณต่างหาก จำตัวเองได้เมื่อไหร่ ฉันว่าคุณจะ...”

เขายกนิ้วแตะปากเธอไว้ อีกมือไล่หัวไหล่ลนวลเนียน

“คุณคบกับผมมา คุณคงรู้ใช่ไหมว่าผมจะไม่สัญญาสัมผัสห่า ไม่รับปากอะไรมั่วซั่ว”

มันใจว่าตนเป็นเช่นนั้น ศกุนตลาเองก็ไม่ค้ำ เขาไม่เคยให้ความหวังว่าจะพาเธอเข้าวัง ไม่พาล่ามแจกคนหลักลอย

“แต่เรื่องนี้ ผมจะให้สัญญากับคุณ ต่อให้ผมจำทุกอย่างได้ ผมก็จะไม่ไล่คุณออกจากวัง”

“แล้วถ้าฉันอยากไปเองล่ะ ที่พูดกับท่านหญิงฉันไม่ได้พูดเล่นนะ ถ้าฉันอยากไปเอง คุณสัญญาได้ไหมว่าคุณจะให้ฉันไป”

รอว่าเผด็จเกล้าจะตอบรับเช่นผะดาดขไม แต่เขากลับบึ้งตึง แสยะยิ้มร้าย

“ไม่ คำขอนี้ ผมไม่สัญญา!”

และมีแว่วว่าจะรัดเธอไว้แน่นหนา วงแขนกว้างตระกองกดขีดใกล้ คนที่นกระหายหวนคืน ทำศกุนตลาเบิกตาโพลงกลางดึก มือเขารุกล้ำสัมผัสความเป็นหญิง เล้าโลมเธอทั้งส่วนบนส่วนล่าง

“ขอคุณหน่อย คุณมีไผ่ตรงนั้นจริงไหม”

อยากพิสูจน์กับตา เผด็จเกล้ายังติดใจว่าเนินสาวใต้สะดือประดับด้วยจุดดำจุดเล็กจริงๆ

“มีตจะตาย คุณจะมองเห็นไผ่ได้ไง”

“ก็ใช่ ตาผมคงมองไม่เห็นไผ่”

“...”

“แต่ผมรับรองได้ ผมใส่ลูกที่แน่นอน”

พร้อมจะสวมให้หลังล็อก ดุนตันสอดประสานร่างกายกับศกุนตลา เผด็จเกล้าหัวเราะยั่วเย้า ยกกายทาบทับ จะถอดชุดนอนที่ยืมพรรัมภามาออกจากร่างบาง ทว่ายังไม่ทันจะได้แกะกระดุมเสื้อนอนแขนยาว เผด็จเกล้าก็ต้องชะงักก็กเพราะคำถามจากหญิงสาว

“คุณเคยบอกฉันว่าคุณเพิร์ลทำเพื่อครอบครัวคุณ เขาทำอะไรเธอ”

เธอคอยากรู้จนไม่สนใจจะเล่นซิ่นนิ้วเนี่ย ไร้อารมณ์ร่วมจนเผด็จเกล้าร้านจะคลอเคลีย

“ใช่ น้องเพิร์ลทำเพื่อครอบครัวผมมามาก เขาช่วยรักษาวังนี้ไว้”

อยู่ก่อนแต่งกันแล้ว คงไม่เสียหายหากเขาจะบอกความลับภายในรั้ววัง เผด็จเกล้าหลุดยิ้ม เพราะศกุนตลาติดตัวลูกชิ้นนี้ เขย่าแขนคาดคั้น

“ยังไงคะ วังนี้ก็เป็นของตากับยายคุณอยู่แล้วไม่ใช่หรือ ซ้อมมาจากคุณชายบรรพจน์ ลูกของหม่อมเจ้าบรรพ เจ้าของวังองค์ก่อน”

“มีอะไรมากกว่านั้น”

“มากกว่าแค่นั้น เล่าได้ไหม”

“เรื่องมันยาว”

เหมือนโดนตัดบทฉบับปล้น ศกุนตลาต้องปะหลับปะหล็อก “คุณไม่อยากเล่า ก็บอกมาเถอะ”

“เปล่า ไม่ใช่แบบนั้น” เผล็จเกล้าสายหัว ไซ้ว่าจะบัตราคาญ แต่ต้องการให้เธอสนิทกับหญิงชรา เข้าหาผะดาไซ้ “ถ้าอยากรู้จริงๆ

คุณลองถามคุณยายกับน้องเพิร์ลดูสิ”

“ก็อยากทำอยู่หรอก แต่ยายคุณคงหาว่าฉันสาระแนแน่ๆ”

หนุ่มแบดบอยหัวเราะ วิเคราะห์คนบ่นอุบอิบขัดใจ “ถ้าเทียบกันแล้ว ผมว่าคุณดูตื่นเต้นน้อยกว่าน้องเพิร์ลมากนะ”

เป็นไปได้ว่าเธอคุ้นชินกับความโอ้อ้อไอพาร เล่นละครเจอบ้านหรรุๆ มาหลายหลัง บางสถานที่ถ่ายทำก็เคยเป็นวังของเจ้านาย บางองค์มาก่อน ความตื่นเต้นที่พอจะปรากฏ เกิดจากการได้พบคนในวังมากกว่า

“วังคุณสวยนะ ยายคุณไม่สนใจจะให้ผู้จัดมาเช่าตำหนักบ้างเหรอ”

“นั่นปะไร หัวใสหารายได้เข้าวังเสียแล้ว

“ท่านหวงวังนะ ไม่ชอบให้คนนอกมาเยี่ยมยาม ต่อไปวังนี้จะเป็นของเด็กๆ”

“เรนกับไลลานะเหรอ”

“ใช่ เรนกับไลลา ถ้าผมมีลูก ลูกผมก็จะเป็นเจ้าของวังรุ่นต่อไปร่วมกับพวกเขา”

ตาคมวาวของเผล็จเกล้าจ้องร่างบางอย่างหมายมาด เหมือนจะบอกกลายๆ ว่า “ลูกผม” นั้น อาจจะเป็น ‘ลูกเรา’ ด้วยก็ได้

“ถ้าตากับยายคุณเป็นอะไรไป วังนี้จะเป็นของคุณกับคุณริวก่อนไซ้ไหม”

“อืม”

“คุณสองคนรักกันมากนะ ไม่เคย... อิจฉากันเลยเหรอ”

“ไม่เลย เสียพ่อแม่ไป พวกเรายังรักกันมากกว่าเดิม”

พูดถึงพี่ชายด้วยความเคารพและศรัทธา พวกเขาเคยส่งเสริมกันและกัน มีทักษะความสามารถที่แตกต่าง

“คุณพอจะรู้ไซ้ไหมหงส์หยก ว่าพ่อแม่ผม ท่านสองคนประสบอุบัติเหตุเครื่องบินตก”

ศกุนตลาพยักหน้า ต่อให้เหตุร้ายจะผ่านมานานมากแล้ว แต่เรื่องราวของลูกสาวมหาเศรษฐีและมีมือกีตาร์ในตำนานก็ยังได้รับการกล่าวขานมาจนถึงปัจจุบัน

“จริงๆ ผมกับพี่ริวต้องไปด้วย แต่คุณยายห้ามไว้ ท่านกลัวว่าแม่ผมจะยุ่ง ไหนจะต้องดูแลสามี ดูแลลูก”

เปิดเบื่องลือกออกมาให้หญิงสาวทราบ เผล็จเกล้ายิ้มบาง เมื่อเธอนิ่งงันตกใจ

“ถ้าอย่างนั้น คุณกับคุณริวกี่เกือบจะ...”

“อืม เราเกือบตายพร้อมกับพ่อแม่ซะแล้ว”

ชายหนุ่มทอดเสียงพราอวารณ์ เป็นมุมละเอียดอ่อนที่เธอเพิ่งเคยเห็นจากเขา

“เพราะคุณคิดถึงพวกท่านเหรอ เพลงที่คุณเขียน บางทีก็วนเวียนอยู่กับท้องฟ้า คิดถึงคนบนฟ้า”

“อืม ผมคิดถึงคนบนฟ้า วนเวียนอยู่กับท้องฟ้า สุดท้ายก็...”

“ก็อะไร”

“คว้านกมาเป็นเมียจนได้”

มือเขาจับแขนสลักเสลาไว้ ก่อนจะลุกขึ้นนั่งพะเน้าพะนอร่างบาง เออคงเคยไหล่นกสาวน้อยตาโตกร รอดศกุนตลาเล่าเรื่องราวของเธอบ้าง

“มีคนบอกว่าบ้านฉันเหมือนนกกา แม่ฉันเหมือนนกกาเหว่า มาไซ้ไว้ให้แม่กาฟัก”

แม่มากก็หลงรัก คิดว่าลูกในอุทร คาบเอาข้าวมาเผื่อ คาบเอาเหยื่อมาบ่อน ความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับป่าไม่ต่างอะไรจากเพลงกล่อมเด็กพื้นบ้าน ป้ามอบความรักให้เธอตั้งเลียดในอก ศกุนตลาเองก็เกิดทุนท่านเสมือนมารดาบังเกิดเกล้า

“แล้วตอนที่เรียนอยู่ ป้าคุณไม่รู้หรือว่าคุณเด็บบุหรี่”

ไม่แปลกที่เผล็จเกล้าจะสงสัย ศกุนตลาถอนใจ

“ฉันเคยคิดว่าหลอกป้าได้ แต่จริงๆ ป้ารู้มาตลอด”

ทุกอย่างพริ้งพู้ออกจากปากท่าน ยามท่านกระแทกกระทั้นขับไล่ ‘คิดว่าป้าไม่รู้หรือว่าแกแอบดูละครที่ไอ้ช้วนั้นกำกับ คิดว่าป้าไม่รู้ไซ้ไหม ว่าแกแอบสูบบุหรี่มานานแค่ไหนแล้ว!’

“ป้าคุณคงเข้มงวดพอๆ กับคุณยาย คงจะชอบผู้ชายแบบพี่ริวมากกว่ามือกีตาร์อย่างผม”

ศกุนตลาเงียบบัน ยอมรับโดยคุณนี่ว่าเป็นเช่นนั้น ทว่าพ่อหนุ่มนักดนตรีดันไม่พอใจ

“เอาจริงหรือ ป้าคุณชอบพี่วิวจริงๆ เหนอ!”

“...”

“ตอบสิ!”

“อืม ป้าฉันปลื้มพี่ชายคุณมาก”

ฟังคำเธอแล้วเผด็จเกล้ารู้สึกเหมือนลมจะออกหู เขากัดฟันเคี้ยวตาล “ฉันตอบผมมานะหงส์หยก คุณเห็นผมเป็นตัวแทนของพี่วิวหรือเปล่า”

“เปล่า คุณก็คือคุณ คุณวิวก็คือคุณวิว เหมือนกันตรงไหน”

คำตอบคราวนี้เป็นที่น่าฟังพอใจ เผด็จเกล้ากระตุกยิ้ม กอดรัดเอวบาง

“ผมอาจไม่ใช่ผู้ชายที่ดีนัก แต่ผมก็จะไม่ทำเหมือนนกกาเหว่าหรอกนะ”

“คะ?”

“ก็ไข่ไว้ให้แม่กาฟักอะไรนั่นไง ผมไม่ใช่ทั้งขี้ขวางหรือ ผมรับผิดชอบได้”

ให้เธอฟังรู้ว่าเผด็จเกล้าหาใช่บุรุษไร้สำนึกไม่ กระซิบเสียงพรั่นตื้นคอ วิงวอนหญิงสาว

“แต่กับอีกไข่ คุณต้องรับผิดชอบนะ”